

Kristova utrpení

Ellen G. Whiteová

Kristova utrpení

Ellen G. Whiteová

Tato brožura je sbírkou čtyř článků z časopisu "Znamení doby" z roku 1879, dále jedné kapitoly "Dokonáno jest" z knihy "Touha věků" a poslední kapitoly knihy "Velký spor". Až budete pročítat tyto stránky, Kristus vám bude zjeven v mnohem jasnějším světle, které učiní utrpení našeho Spasitele a jeho Otce důvěrně blízká za účelem prohloubení našeho porozumění hříšnosti hříchu, abychom tak mohli získat ducha pokání od Krista, který jako jediný zná Otce tak, jako Otec zná Jeho a je tudíž jediným kvalifikovaným prostředníkem, jenž nám může odhalit skutečné porozumění Otcova utrpení. Nechtě jsou tyto stránky potravou pro vaši duši.

V Austrálii vytištěnou služebností

Maranatha Media

maranathamedia.com adrian@maranathamedia.com

Přetištěno v říjnu 2017

Fotografie na obálce: zahrada Getsemane, Jeruzalém

Obsah

Obsah	4
Předmluva	5
BŮH JE LÁSKA	6
NA POUŠTI.....	10
V GETSEMANE.....	13
ZATČENÍ.....	19
NA KŘÍŽI.....	23
VŠE PRO NÁS	26
DOKONÁNO JEST!	30
ZÁVĚR VELKÉHO SPORU	37

Předmluva

Kina byla naplněna k prasknutí, když hollywoodská plátna zobrazovala bezprávné obvinění, odsouzení k smrti a brutální zavraždění Ježíše Krista na kříži. Nesčetné miliony lidí slzely nad nespočtem děsivých scén vyobrazujících 24 hodin trvající tělesné utrpení Syna Božího. Poté začnou běžet závěrečné titulky, a když davy opustí kino, tyto hrůzné scény zapadnou spolu s nespočtem dalších emocionálních scén nabízených svůdnou hollywoodskou rafinovaností ukolébávající lidstvo zpět do nevědomého spánku.

Co bychom měli získat pohledem na kříž? Kristus sám řekl: “A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.” (Jan 12:32). Ten kříž, který funguje v tzv. božském vzorci skrze viditelné scény Kristova utrpení, mne přiměl vidět utrpení, jež ve skutečnosti Syna Božího zahubilo. Neboť On nezemřel v důsledku tělesných zranění – to váha mých a vašich hříchů, trápení z pocitu oddělenosti od jeho Otce kvůli hříchům, které nesl a domněnka, že toto rozdělení je nenapravitelné, to způsobilo, že srdce Božího Syna puklo. Avšak počkejme, je toho více. Zjevení 13:8 nám říká, že právě On je Beránkem zabitým od počátku světa. Jak jsem byl pohlcen slovy pokrývající ty následující stránky, byl jsem pozván k velmi důvěrnému zážitku nejen Kristova, ale také Otcova utrpení. Věřím, že zážitek skutečného zpytování hříchů můžeme obdržet pouze skrze Krista (Skutky 5:31; Římanům 2:4; 2. Korintským 7:10; 2. Petrův 3:9), kdy získáme mnohem hlubší porozumění, jež jsme sami způsobili a jež působíme tomu, komu jsme způsobili křivdu. Protože Kristus je úplným zjevením Otce, skrze rozjímání nad Jeho utrpením od počátku světa jsem získal hlubší porozumění ohledně utrpení našeho nebeského Otce. Tento zážitek přinesl ovoce v podobě dosud nepoznaného pokání za mé hříchy a vděčnosti za milosrdenství Boha, za Jeho dlouhé shovívání a spravedlnost nevýslovného rozsahu. To hluboko v mém nitru zažehlo oheň a touhu, sdílet s ostatními zážitek, který není založený na následování pouhé formy, ale podnícený vnímanou vděčností za milosrdenství prokázané hříšníkovi jako jsem já. Tato brožura je jakousi otevřenou pozvánkou do tohoto zážitku. Zvu vás k ponoření se do těchto stran, jejich pochopení a rozjímání nad “ Kristovými utrpeními”.

Ruben Olschewsky, autor kompilace
Říjen 2017

BŮH JE LÁSKA

“Bůh je láska.” A jeho nepřekonatelná láska, projevená vůči padlému lidstvu v daru Jeho milovaného Syna, naplnila úžasem i svaté anděly. “Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.”¹ Byl Otcovým “ustanoveným dědicem všeho a skrze něhož (Otec) stvořil celý svět.”² Byl “zářící jeho slávy a otiskem³ jeho podstaty”. A právě on všechno nese “svým mocným slovem.”⁴ Vlastnil božskou dokonalost a velikost. Otcí se zalíbilo, že právě v Něm bude přebývat veškerá plnost. A Kristus “nepěl na tom, že je roven Bohu.”⁵ Přesto “sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ponižil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.”⁶

Boží Syn svolil s tím, že zemře za hříšného člověka, aby lidé mohli skrze svůj život v poslušnosti, uniknout trestu Božího zákona. Jeho smrt nezrušila tento zákon, nezmenšila jeho svaté nároky ani nesnížila jeho posvátnou důstojnost. Kristova smrt byla projevem spravedlnosti Otcova zákona tím, že potrestala přestupníka v tom, že Kristus se uvolil trpět onen trest, aby zachránil padlé lidstvo před zatracením. Smrt Božího milovaného Syna na kříži ukazuje neměnnost Božího zákona. Jeho smrt umocňuje (rozšiřuje) tento zákon a činí jej o to ctihodnějším, když poskytuje důkaz neměnné povaze zákona. Z Kristových vlastních rtů vyšla slova “Nedomnívejte se, že jsem přišel zákon a proroky zbavit závaznosti; nepřišel jsem závaznosti zbavit, nýbrž vyplnit.”⁷ Smrt božského Syna obhájila nároky tohoto božského zákona. Aby bylo možné plně si uvědomit hodnotu tohoto vykoupení, je nezbytné porozumět jeho ceně. V důsledku omezeného náhledu na utrpení Božího Syna, mnozí lidé přikládají nízkou důležitost onomu velkému skutku smíření.

¹ Jan 3:16

² Žd 1:2

³ Žd 1:3 n.: výrazem; ř. *charaktér*-- tj. to, co je vyryto / vyraženo; srv. [2K.4:4](#)

⁴ Žd 1:3

⁵ Fp 2:6

⁶ Fp 2:8

⁷ Mt 5:17

Plán vykoupení zahrnující dobrou zprávu o spasení skrze Ježíše Krista byl poprvé kázán Adamovi. To jemu hvězda naděje prozářila temnou a děsivou budoucnost. Adam spatřil, že Kristus je jedinou branou naděje, skrze kterou on může vejít a mít život. Ten plán spasení hříšníků skrze pouze samotného Krista byl za časů Adama, Noema, Abrahama a každé následující generace před příchodem Krista stejný, jako je dnes. Patriarchové, proroci a svatí mučedníci počínaje spravedlivým Abelem očekávali přicházejícího Spasitele a svou víru prokazovali obětními dary. Při ukřižování byl tento předobrazný obětní systém ukončen velkou obětí, jež se naplnila. Obětování zvířat byl nástinem bezhříšné oběti Božího milovaného Syna a předznamenávalo jeho budoucí smrt na kříži. Ale při ukřižování se předobraz setkal se skutečností a ten předobrazný systém tam skončil; avšak ani tečka nebo jediné písmenko z morálního kodexu (zásad) nebyly Kristovou smrtí zrušeny.

Boží Syn je středem velkého plánu vykoupení, který pokrývá všechny dispenzace (časová období). Kristus je tím “Beránkem zabitým od založení světa.”⁸ Je Vykupitelem padlých synů a dcer Adamových po celé věky doby milosti pro člověka. “ A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni.”⁹ Kristus je ta podstata neboli tělo, které dokáže vrhat svůj stín zpět do minulých dispenzací. A když Kristus zemřel, tento stín zanikl. Přestoupení morálního zákona učinila tento systém stínů nezbytný. A Kristovou smrtí, kteráž událost byla předznamenávána krví zvířat od časů Adama, byly tyto oběti – ne Boží zákon, jehož porušení si je vynutilo – zrušeny.

Evangelium kázané Adamovi, Noemovi, Abrahamovi a Mojžíšovi bylo pro ně dobrou zprávou, protože jejich víra zahrnovala příchod Spasitele. Na křesťanský svět dnes září jasnější a slavnější světlo; v židovském věku totiž kříž vrhal stín zpět do časů, kdy Adam opustil svůj rajský domov. To, co bylo vírou pro naše předky žijící před Kristem, je pro nás jistotou či ujištěním, neboť vidíme, že Kristus přišel tak, jak proroci předpovídali. A není o nic více nebo o nic méně důležité, abychom měli víru ve Spasitele, který přišel a zemřel jako oběť za nás, jako bylo pro praotce důležité věřit ve Vykupitele, který přijde, a kterého oni ztvárňovali pomocí svých předobrazných obětí.

⁸ Zj 13:8

⁹ Sk 4:12

Syn Boží se jako zástupce lidstva a ten, který nese prokletí člověka, se zavázal jménem tohoto pokolení k tomu, že bude dodržovat svaté nároky a božskou ctnost Otcova zákona. Jeho dílem a posláním bylo usvědčit lidi z hříchu, kterýžto je přestoupením tohoto zákona a skrze božské prostřednictví je přivést zpět do poslušnosti tomuto dokonalému zákonu. Otec svěřil svět do rukou Krista, aby skrze jeho prostřednické dílo zcela obhájil závazné nároky a svatost každé ze zásad svého zákona.

Poté, co byl Kristus pokřtěn Janem v Jordánu, vyšel z vody a na břehu se úpěnlivě modlil k Svému Nebeskému Otci o sílu, aby odolal v konfliktu s vládce temnoty, kterého se měl zúčastnit. Nebesa byla jeho modlitbě otevřená a světlo Boží slávy, jasnější než polední slunce, sestoupilo z trůnu Věčného a nabralo podobu holubice v barvě nablýskaného zlata, obkroužilo Syna Božího, zatímco ve strašlivém majestátu zazněl jasný hlas znamenité slávy ve slovech: "Toto je můj Syn, ten Milovaný, v němž jsem našel zalíbení."¹⁰

Zde bylo pro Božího Syna ujištění, že jeho Otec přijal padlé lidstvo skrze jejich prostředníka a umožnil jim druhou zkoušku. Komunikace mezi Nebesy a zemí, mezi Bohem a člověkem, kterou přerušilo odpadnutí Adama, byla znovu zahájena. Ten, který nepoznal hříchu, se stal hříchem celého pokolení, aby jeho spravedlnost mohla být připsána lidstvu. Skrze dokonalost Kristova charakteru byl člověk vůči Bohu pozvednut na stupnici své morální hodnoty; skrze Kristovy zásluhy byl smrtelný člověk propojen s Nesmírným. Propast hříchu tak byla překlenuta mostem v podobě Spasitele světa.

Jen málo lidí má však skutečné porozumění ohledně velkých výsad, které Kristus získal pro člověka tím, že před ním otevřel Nebesa. Boží Syn byl tehdy představitelem našeho pokolení; jedinečná moc a sláva, které mu byly propůjčeny Nebeským Majestátem a jeho slova schválení jsou nejjistější zárukou jeho lásky a dobré vůle vůči lidstvu. Kristovy přímlyvy za nás byly vyslyšeny a člověku byl dán důkaz, že Bůh přijme naše modlitby skrze Ježíšovo jméno. Neustávající a vroucí modlitba víry nám přinese světlo a sílu k tomu, abychom odolali i těm nejuživějším Satanovým útokům.

¹⁰ Mt 17:5

Tohle světlo a síla jednoho dne však křesťanovi nebude dostačovat i pro zkoušky a konflikty dne následujícího. Satan nyní neustále proměňuje svá pokušení, tak jako to činil u Krista. Každý den se můžeme ocitnout v nových situacích a zažívat nová a neočekávaná pokušení. Smíme počítat s tím, že jako nás dnes snědené jídlo zasytí pro zítřejší den, tak nám současné světlo a požehnání vystačí k budoucí síle. Slabý a hříšný člověk není v bezpečí, pokud mu Bůh neprokáže své světlo a neudělí mu svou sílu každý den.

Je nanejvýš důležité, aby se Boží vůle projevovala v našem každodenním životě, protože ty nejdůležitější výsledky často závisejí na drobných náhodách. Čím blíže se seznamujeme s Bohem skrze jeho božské světlo, tím vnímavější se staneme vůči vlastním slabostem a skutečnosti, že nemůžeme žít bez něj. Stále bychom měli pociťovat potřebu jistého vedení, jaké bude směřovat naše váhavé kroky.

NA POUŠTI

Život živoucího křesťana je životem založeným na živoucí modlitbě. Stezka spravedlivých jak paprsek světla víc a víc září, až se rozední.¹¹ Křesťanský život je založen na vývoji. Postupujeme vpřed od síly k síle, od přízně k přízni a od slávy ke slávě, pokud z nebes přijímáme světlo, které Kristus za nekonečnou osobní cenu umožnil lidstvu získat. Křesťan nemůže správně zářit vlastním světlem, pokud ještě více světla neobdrží od Boha v souladu se svým růstem v poznání biblických pravd. Síla a sláva ze zpřístupněných Nebes jej kvalifikuje pro odolávání novým pokušením a nesení náročnějších odpovědností, které jej neustále čekají. Na křesťana čeká nevyzkoušené. Obklopují jej nová nebezpečí. A neustále na něj útočí neočekávaná pokušení. Náš velký Velitel nám ukazuje cestu k otevřeným Nebesům jakožto jedinému zdroji světla a síly.

Po svém křtu vstoupil Boží Syn do bezútesné pustiny, aby tam byl pokoušen ďáblem. Po téměř šest týdnů zakoušel agónii hladu. Čtyřicet dní nic nejedl a nepil. To učinilo jeho utrpení větším, než jaké kdy bude požadováno po jakémkoliv člověku. Kristus byl nositelem viny přestupníka zákona. Uvědomoval si sílu lidské chuti a v tomto bodě ve jménu hříšného člověka podstoupil nejbližší zkoušku. Zde dosáhl vítězství, jaké dokáže ocenit jen málokdo. Ovládající moc zvrácené chuti a těžký hřích v podobě jejího uspokojování může být pochopen pouze skrze délku půstu, který náš Spasitel zakusil, aby tu moc hříchu zlomil.

Satan zvítězil nad člověkem v téměř každém pokušení, které záviselo na chuti. Sám Boží Syn viděl, že člověk nedokáže sám od sebe přemoci toto silné pokušení a choval k našemu pokolení tak nekonečnou lásku, že opustil nebeský královský dvůr a oděl své božství lidskostí, aby tak svou prodlouženou lidskou rukou mohl dosáhnout do samotných hlubin lidských běd, zatímco svou božskou paží uchopí Nekonečno. Přišel na zemi, aby sjednotil tuto božskou moc s naším lidským úsilím, abychom tak skrze jeho moc a morální sílu mohli i my vítězit. Jaká nesrovnatelná blahosklonnost! Slavný Král sestoupil na tento svět, aby přečkal trýznění hladu a zlotřilá pokušení zavilého nepřítele, a tím dobyl nekonečné vítězství pro člověka. To

¹¹ Př 4:18 (B21)

je láska, jaká nemá obdoby. Přesto je tato velkolepá blahosklonnost jen matně rozpoznávána těmi, pro které byla určena.

Nebyla to jen svíravá trýzeň hladu, co utrpení našeho Spasitele učinilo tak nevyjádřitelně náročným. To pocit viny v důsledku uspokojení chuti, která na svět přinesla tak hrůzné bědy, tak zatěžoval jeho božskou duši. “ Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.”¹²

V lidské přirozenosti a se strašlivou vahou lidských hříchů na svých bedrech odolal náš Spasitel moci Satana v tomto velkém prvotním pokušení, které ohrožuje lidské duše. Pokud člověk překoná toto pokušení, dokáže obstát i v každém dalším bodě.

V základech všech lidstvu známých morálních špatností leží nestřídmost. Kristus započal dílo vykoupění přesně tam, kde začala zkáza. Pád našich prvních rodičů byl důsledkem uspokojení chuti. Ve vykoupění bylo prvním Kristovým dílem zapření chuti. Jakou úžasnou lásku Kristus projevil svým příchodem na svět, když na sebe vzal naše hříchy a nemoci, prošel stezkou utrpení a svým životem neposkvrněné ctnosti nám ukázal, jak bychom měli chodit a vítězit, jako vítězil On, a abychom mohli dosáhnout opětovného smíření s Bohem.

Kristus v lidské podobě pociťoval potřebu síly od Svého Otce. Zvolil si místa vhodná k modlitbě. Miloval samotu hor, kde se mohl udržovat v duchovním spojení se svým Otcem v nebesích. To jej posílilo pro nadcházející povinnosti a zkoušky. Naš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi a stává se tak prosebníkem a nočním žadatelem čerstvých zásob síly, načež přichází povzbuzený a osvěžený, připravený na povinnost a zkoušku. Je naším příkladem ve všech věcech. Je nám bratrem v našich slabostech, ale ne posedlostech, jako jsou vášně. Jako Ten bezhříšný, jeho přirozenost se odvrátila od zla. Odolával obtížím a duševním útrapám ve světě hříchu. Jeho lidskost učinila modlitbu nezbytností a zároveň výsadou. Požádal o veškerou božskou podporu a útěchu, kterou byl Otec připraven poskytnout Svému Synovi, jenž opustil radosti nebeské říše a pro dobro člověka si zvolil za domov chladný a nevděčný svět. Kristus našel radost a útěchu ve společenství

¹² 2K 5:21 (BKR)

se svým Otcem. Zde mohl odložit zármutek, který jej drtil. Byl člověkem, který zažíval smutek a poznal žal.

Během svého pozemského života usilovně pracoval na tom, aby lidstvo uchránil před zničením. Uzdravoval nemocné, utěšoval truchlící a zoufalým přinesl radost a naději. Mrtvé navracel zpět k životu. A když byla jeho každodenní práce dokončena, večer co večer odcházel od zmatku měst a své tělo nechal sklánět se na odlehlých místech v prosbě k Otcí. Někdy jeho skloněnou lidskou podobu ozářily jasné paprsky měsíčního světla. Jindy zase oblaka a temnota veškeré světlo zaclonily. Na jeho hlavě a vousu utkvívala rosa a noční mráz, zatímco si uchovával přístup prosebníka. Často ve svých modlitbách pokračoval po celou noc. Když i Spasitel lidstva se svou božskou mocí pociťoval potřebu modlit se za nás, o kolik více by měli slabí hříšní smrtelníci pociťovat nezbytnost modlitby – úpěnlivé, neustávající modlitby za ně samotné! I když byl Kristus nejprudčeji napadán pokušením, nejedl nic. Odevzdal se Bohu a skrze vroucí modlitbu a dokonalou podřízenost vůli svého Otce ze zkoušky vyšel jako vítěz a dobyvatel.

“Stačí, aby učedník byl jako jeho učitel a otrok jako jeho pán.”¹³ Naše stoly jsou často pokryty blahobytem, jaký není zdravý ani nezbytný, protože tyto věci milujeme více než svobodu před chorobami a než poklidnou mysl. Ježíš usilovně hledal sílu u svého Otce. Tohle Boží Syn považoval za hodnotnější, než kdyby seděl u toho nejprepychovějšího stolu. Poskytl nám důkaz, že modlitba je pro nás důležitá za účelem získání síly k boji s temnými silami a k odvedení nám přidělené práce. Naše vlastní síla je slabostí, ale ta od Boha učiní z každého, kdo ji získá, ještě více než dobyvatele.

¹³ Mt 10:25 [CSP]

V GETSEMANE

Ježíš se často uchyloval do zahrady Getsemane se svými učedníky k rozjímání a modlitbě. Toto posvátné útočiště tak všichni dobře znali. I Jidáš věděl, kam vést zástup toužící po krvi, aby mohl Ježíše zradit a předat do jejich rukou. Spasitel nikdy předtím nenavštívil toto místo s tak velkým zármutkem v srdci. Netrápilo jej tělesné utrpení, co jej tísnilo a co jej přimělo vyslovit v přítomnosti svých učedníků tato truchlivá slova: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou.“¹⁴ K zemi jej sklouply duševní útrapy a v mukách se modlil ke svému Nebeskému Otci. Pociťoval tu nepravost hříchu a Boží hněv vůči těm, kdo porušili jeho svatý zákon.

Kristus užasl nad hrůzou temnoty, která jej obklopila. Satanova pokušení byla téměř přemáhající. Slova „Můj Otče, je-li to možné, ať mne mine tento kalich“¹⁵ byla vyřčena v soucitné společnosti jeho učedníků pod vlivem utrpení, které jím otřásalo. Na něm ležely hříchy celého světa a pocítění hněvu Jeho Otce vyvolaného hříchem, jej drtilo. Když odlepil tvář ze země a zvedl se, v touze po soucitu svých učedníků za nimi přišel, ale našel je spící. Probudil Petra a řekl mu: „Šimone, spíš?“ Nedokázal jsi ty, kdo byl tak krátce předtím ochoten jít se mnou do vězení a na smrt, bdít se svým trpícím Pánem ani jednu hodinu? „Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo slabé.“¹⁶ V nejdůležitějším okamžiku se ukázalo, že učedníci spí. Právě v tom čase k nim Ježíš vznesl zvláštní žádost, aby bděli s ním. Věděl, že jeho učedníky čekají hrozivá pokušení. Vzal je s sebou, aby mu mohli dodávat sílu a aby se jim události oné noci a ponaučení, která dostanou, nesmazatelně zapsaly do vzpomínek. To bylo nezbytné k tomu, aby byli posílení pro zkoušku, která je čekala hned poté.

Namísto bdění s Kristem však tito byli obtíženi zármutkem a usnuli. Dokonce i horlivý Petr spal, ačkoliv jen pár hodin předtím prohlašoval, že bude trpět pro svého Pána a v případě potřeby za něj dokonce zemře. V tom nejkritičtějším

¹⁴ Mt 26:38 [CSP]

¹⁵ Mt 26:39 [CSP]

¹⁶ Mt 26:41 [CSP]

okamžiku, kdy Boží Syn potřeboval jejich podporu a procítěné modlitby, je však našel spící. Tímto spánkem přišli o mnoho. Náš Spasitel měl v úmyslu posílit je pro vážnou zkoušku jejich víry, které se brzy měli podrobit. Kdyby tuto truchlivou dobu bývali strávili bděním s milovaným Spasitelem a v modlitbách k Bohu, Petr by byl následně nezůstal jen se svou chabou silou a nezapřel by Pána. Otec poslal od své přítomnosti anděla, aby dodal božskému trpiteli sílu. Kdyby smrtelníci uviděli úžas a smutek andělů, kteří s tichým zármutkem pozorovali, jak Otec odvrací od svého Syna paprsky světla, lásky a slávy, lépe by porozuměli, jak urážející je hřích z jeho pohledu. Když se Boží Syn v zahradě Getsemane skláněl v modlitbách, utrpení jeho ducha mělo za následek pot jako velké kapky krve. Právě zde jej obklopila hrůza z hluboké temnoty. Hříchy světa ležely na jeho bedrech. Trpěl v zájmu lidstva, které porušilo zákon jeho Otce. Nadešla chvíle pokušení. Svaté Boží světlo se ztrácelo z jeho dohledu, zatímco byl předáván do rukou temných sil. V duševních útrapách ležel tváří na chladné zemi. Uvědomoval si zamračený pohled svého Otce. Kristus odejmul provinilému člověku kalich utrpení od jeho rtů a nabídl se, že jej vypije sám, přičemž namísto něj dal člověku kalich pozhelnání. Hněv, který by padal na lidstvo, nyní dopadal na Krista.

Když se učedníci probrali z dřímoty, uviděli svého Pána stát nad nimi ve stavu duševního a tělesného utrpení, jaké nikdy předtím neviděli. Uzřeli zármutek a muka na jeho bledé tváři a krvavý pot na jeho čele, “tak nelidsky bude zohaven jeho vzhled, jeho vzezření nepodobné lidským synům”¹⁷. Učedníci litovali, že usnuli a nemohli se tak modlit a soucítit se svým trpícím Pánem. V zármutku a překvapení nenacházeli slova.

Trpící Boží Syn opouští své učedníky, protože síla temnoty na něj působí neodolatelným tlakem, který jej nutí sklonit se k zemi. Modlí se tak jako předtím a vylévá břemeno své duše s pláčem a slzami. Jeho duše byla tísněna takovým mučením, jaké by nepřežila žádná lidská bytost. Nesl na sobě hříchy světa. Cítil se odtržený od Otcovy lásky, neboť na něm spočinulo prokletí vyvolané hříchem. Kristus věděl, že pro člověka bude obtížné uvědomovat si závažnost hříchu a že blízký kontakt s hříchem a povědomí o něm natolik otupí jeho morální vnímavost, že se mu hřích nebude zdát až tak nebezpečný

¹⁷ Iz 52:14 [CSP]

a tak výrazně urážlivý z pohledu Boha. Věděl, že jen málo lidí nalezne potěšení ve spravedlnosti a přijmou spásu, kterou jim za nekonečnou cenu umožnil získat. Když na Kristovi spočívalo toto břímě hříchu, jaký si lidé neuvědomovali a nekáli se z něj, jeho duši protnulou pochybnosti ohledně jeho jednoty se svým Otcem.

V této děsivé hodině zkoušky Kristova lidská přirozenost toužila alespoň po soucitu jeho učedníků. Podruhé vstal ze země, šel k nim a našel je podřimující. Nešlo o hluboký spánek, spíše dřimotu. Měli omezený smysl po utrpení a bolest svého Pána. Na okamžik se nad nimi Ježíš něžně sklonil a myslel na ně se smíšenými pocity lásky a lítosti. V těchto spících učednících vidí předobraz spící církve. Když by měla bdít, spí.

“Bděte tedy, neboť nevíte, kdy Pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, či před rozbřeskem; aby nepřišel neočekávaně a nenalezl vás spící.”¹⁸ Po Boží církvi je požadováno, aby splnila svoji noční hlídku nehledě na obtíže nebo délku jejího trvání. Zármutek není odůvodněním ke snížení bdělosti. Soužení by nemělo vést k nedbalosti, ale ke zdvojené pozornosti. Kristus vedl církev svým vlastním příkladem ke zdroji jejich síly v čase potřeby, strádání a obtíží. Postoj k bdění je tím, co z církve skutečně činí Boží lid. Tímto znamením se ti očekávající odlišují od světa a ukazují, že jsou na zemi pouťníky a cizinci.

Jak nelidské to pro učedníky bylo, že dovolili spánku zavřít jim oči a spoutat jejich smysly, zatímco jejich božský Pán odolával tak nevyjádřitelnému duševnímu utrpení. Kdyby bývali vydrželi bdít, byli by neztratili víru při pohledu na Božího Syna umírajícího na kříži. Toto důležité noční bdění bývalo mělo být podtrženo ušlechtilými duševními útrapami a modlitbami, které by jim bývaly dodaly sílu k pohledu na strašlivá muka Božího Syna. Připravilo by je to na to, aby při sledování jeho útrap na kříži porozuměli něčemu z podstaty toho vysilujícího utrpení, které Kristus podstoupil v zahradě Getsemane. A také by byli lépe schopni vzpomenout si na slova, která k nim mluvil ohledně svého utrpení, smrti a vzkříšení; v ponurosti této přetěžké hodiny by tak temnotu prozářilo pár paprsků naděje a posílily jejich víru.

¹⁸ Mk 13:35 [CSP]

Kristus jim předem řekl, že se tyto věci odehrají, ale nerozuměli mu. Ta scéna jeho utrpení tak měla být jeho učedníkům jakousi zkouškou ohně, proto ta nezbytnost bdění a modlitby. Jejich víru bylo potřeba posílit nevidanou silou, než zažijí vítězství sil temnoty. Ježíš znal moc, jíž vládce temnoty využil k otupění smyslů jeho učedníků v době, kdy měli bdít. V této krizi, kdy se měli setkat s velkou ztrátou, jsou nalezeni spící. V této krizi, kdy se měli utkat s velkou porážkou, podlehlí spánku. Temné síly na Něj znovu působily v obnovené míře, nutíc jej sklánět se k zemi. Svě učedníky opouští s odhodláním zvítězit nad vládce temnot, aby již člověk nebyl nadále držen v poutech beznadějného zoufalství. Podíval se na své učedníky s nejjemnějším soucitem a potřetí se sklonil na kolena k modlitbě se stejnými slovy jako předtím. Božský trpitel se třásl v ohromení nad tímto záhadným a strašlivým sporem.

Lidská mysl nedokáže pojmout nesrovnatelné utrpení, jaké mučilo duši našeho Spasitele. Svatý Boží Syn neměl žádné vlastní hříchy ani úzkost, jež by nesl. On nesl žal druhých, protože na něm spočinula nepravost nás všech. Skrze božský soucit se spojil s člověkem a podřizuje se jako představitel rasy, se kterou má být naloženo jako s přestupníkem. Dívá se do propasti béd, která se pro nás otevřela našimi hříchy, a nabízí přemostění této propasti svým vlastním tělem. Ti, kdo nevnímají sílu posvátných požadavků Božího zákona, nemohou získat jasné a určité porozumění tohoto smíření.

Duševní utrpení bylo tím, co přimělo ze rtů Božího milovaného Syna plynutí těchto truchlivých slov: "Má duše je převelmi zarmoucena, až k smrti."¹⁹ Kristova duše nesla tíhu utrpení způsobeného porušením Božího zákona. Byl přemožen hrůzou a zděšením nad strašlivým dílem, jež vykonal hřích. Kristovo břemeno viny bylo tak velké kvůli člověku, jenž porušil zákon Jeho Otce, přičemž lidská přirozenost nebyla schopna toto břímě nést. Jeho nevyjádřitelná muka způsobila, že jeho pot zavlžil půdu Getsemane velkými kapkami krve.

Utrpení mučedníků nelze srovnávat s utrpením Krista. Při jejich fyzických útrapách s nimi byla Boží přítomnost. Naproti tomu mezi Bohem a jeho

¹⁹ Mt 26:38 [MPCZ]

Synem došlo k zákrytu Otcovy tváře. Lidstvo v tom okamžiku zakolísalo a bylo otřeseno. Šlo o duševní muka, jaká přesahovala možnosti smrtelné přirozenosti. Takto zhuštěný zármutek přiměl vznešeného trpitele říci: „Má duše je smutná až k smrti.“ „Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. A však ne jakž já chci, ale jakž ty.“²⁰ Z jeho pobledlých rtů znovu vycházejí tato slova: „Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň.“ Nastal onen hrozivý okamžik, kdy mělo být rozhodnuto o osudu světa. Andělé čekají a s intenzivním zájmem sledují, co se stane.

Osud světa se tak otrásá v základech. Dokonce i teď Boží Syn může odmítnout vypít kalich určený provinilému lidstvu. Možná setře krvavý pot ze svého čela a nechá svět zahynout v jeho nepravosti. Vypije Syn věčného Boha ten kalich ponížení a utrpení? Bude ten nevinný zakoušet kletbu Boha, aby zachránil ty provinilé? Právě v tomto okamžiku se ten pomyslný kalich třásl v jeho rukou a osud zkaženého světa ležel na vahách. Spasitel světa vidí, že ti, kdo přestoupili zákon jeho Otce, musí pod jeho nelibostí hynout. Vidí moc hříchu a naprostou bezmoc člověka ve snaze zachránit sebe sama.

Na mysl mu přijdou bědy a nářky zatraceného světa a dojde k rozhodnutí. Zachrání člověka za jakoukoliv osobní cenu. Právě přijal svůj křest krví, aby miliony umírajících mohli skrze něj získat věčný život. Opustil nebeské dvory naplněné čistotou, štěstím a slávou, aby zachránil ztracenou ovci v podobě jednoho světa, který upadl kvůli svým přestoupením. Neponechá člověka v jeho hříchu. Nezalekne se nejhlubších útrap ve snaze jej zachránit. Spící učedníci nevidí, že jejich milovaný Učitel omdlévá. Padá k zemi a téměř umírá. Kde jsou jeho učedníci, kteří by něžně položili ruce pod jeho hlavu a otřeli mu čelo tehdy, kdy je už jeho vzezření vskutku nepodobné lidským synům? Náš Spasitel tak šlapal vinný lis o samotě a ze všech lidí přítom nikdo nebyl s ním.

Přesto Kristus netrpěl osamocen. Sám řekl: „Já a můj Otec jsme (za)jedno.“ Bůh trpěl se svým Synem. Oběť, kterou učinil věčný Bůh v podobě vydání svého Syna potupě a utrpení, nemůže být člověkem plně pochopena. Když dal Bůh svého Syna za hříchy světa, dokázal tak svou bezmeznou lásku

²⁰ Mt 26:39 [BKR]

k člověku. Andělé, kteří si v Nebesích zvykli vykonávat Kristovu vůli, mu toužili přinést útěchu. Co však mohli dělat? Takový zármutek a utrpení přesahoval jejich možnosti. Nikdy necítili hříchy zkaženého světa a ohromeně tak sledují, jak se jimi uctívaná bytost poddává zármutku. Ačkoliv Otec neodejme kalich od třesoucích se rukou a bledých rtů svého Syna, posílá anděla, aby mu dodal sílu jej vypít. Anděl pozvedá Božího Syna z chladné země a přináší mu zprávu o lásce jeho Otce. Je posílen a upevněn. Má ujištění a jistotu, že získá věčnou radost pro všechny, kdo přijmou vykoupení.

ZATČENÍ

Ta strašlivá hodina v zahradě Getsemane pominula. Náš božský Spasitel souhlasil, že vypije kalich až do dna. V hodině pokušení ve jménu lidstva odolal. Na jeho bledé a zakrvácené tváři je nyní vidět smíření a klid. Potřetí přichází ke svým učedníkům a nachází je přemožené spánkem. Pohlédne na ně se smutkem a lítostí a říká: “Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se ta hodina a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.”²¹ Ještě zatímco mluví, uslyší kroky lůzy, která jej hledá. Vede jí Jidáš těsně následovaný veleknězem. Kristus Svě učedníky probouzí slovy: “Vstávejte, pojďme! Hle, přiblížil se ten, který mne zrajuje.”²² Výraz jeho tváře byl výrazem poklidné důstojnosti. Když vyšel, aby se setkal se svým zrádcem, stopy jeho nedávného utrpení už nebyly viditelné.

Ježíš vystoupil před své učedníky a ptá se: “Koho hledáte?”²³ Odpovídají: “Ježíše Nazaretského.” “To jsem já,” odvětil Ježíš. Při těch slovech dav bezděky ustoupil; kněz, starší, ostřílení vojáci i Jidáš v bezmoci padají k zemi, čímž Kristovi poskytnou příležitost k úniku, pokud by se pro něj rozhodl. Ale Kristus stojí jako ten oslavený uprostřed toho hrubého a zatvrzeného hloučku. Když Ježíš řekl “To jsem já”, ten anděl, který Kristu sloužil při jeho utrpení, se přesunul mezi Krista a krvelačný dav. Spatřují tvář Spasitele ozářenou božským světlem a něco v podobě holubice, co ho zastíňuje. Jejich hříšná srdce se naplnila děsem. Ani po jediný okamžik nevydrželi stát v přítomnosti nebeské slávy, ale padají k zemi jako by byli mrtví.

Ten anděl se stáhnul zpět a zanechal Ježíše stát klidného a sebevědomého, s jasnými paprsky měsíčního světla na bledé tváři a dosud obklopeného ležícími, bezmocnými lidmi, zatímco učedníci se v úžasu nezmohli na jediné slovo. Když anděl odchází, ostřílení římských vojáci se staví zpět na nohy a spolu s kněžími a Jidášem se shromažďují kolem Krista, jako by se styděli za svou slabost a báli se, že Kristus jim ještě uprchne z jejich rukou. Spasitel světa se

²¹ Mt 26:45

²² Mt 26:46

²³ J 18:4

znovu ptá na stejnou otázku. “Koho hledáte?” Znovu odpovídají: “Ježíše Nazaretského.” Ježíš odvětí: Řekl jsem vám, že jsem to já. Hledáte-li mne, nechte tyto lidi odejít.”²⁴ V této ponižující hodině Kristus nemyslí na sebe, ale na své milované učedníky. Přeje si uchránit je před jakoukoliv další zkouškou jejich síly.

Jidáš jakožto zrádce našeho Spasitele nezapomíná na svou úlohu, ale přichází k Ježíšovi blíže, bere jej za ruku jako přítele a dává mu zrádcovský polibek. Ježíš mu říká, “Příteli, proč jsi přišel?”²⁵ Jeho hlas se třásl zármutkem, když oslovil Jidáše svedeného na scestí. „Judo, polibkem zrazuješ Syna člověka?”²⁶ Tento dojemný přístup měl zapůsobit na Jidášovo svědomí a dotknout se jeho zatvrzelého srdce; čest, věrnost i lidský cit jej však zjevně opustily. Zůstal stát s odvahou a vzdorem a nevykazoval žádné známky, aby ustoupil. Podřídil se moci Satana, vykonával jeho zlé dílo a neměl žádnou vůli odolávat. Ježíš se polibku zrádce nebránil. V tom nám dává příklad shovívavosti, lásky a soucitu, jaký nemá obdoby.

Ačkoliv byl krvelačný dav překvapen a udiven tím, co viděli a pocítili, jejich jistota a tvrdost se vrací poté, co vidí odvahu Jidáše dotýkajícího se osoby Krista, kterého právě viděli ve zjevení jeho slávy. Vkládají tak na Ježíše své násilné ruce a chystají se svázat ony požehnané ruce, které celou dobu vykonávaly jen dobro.

Když učedníci viděli tu nebojácnou lůzu ležet bezmocně tváří k zemi, jistě si mysleli, že jejich Pán nestrpí, aby jej zajali. Stejná moc, která přinutila tyto lidi padnout, by je dokázala udržet na místě a Ježíš by odtud mohl odejít bez úhony. Jsou tedy zklamaní a pobouření, když vidí provazy, které přinesli ke svázání rukou toho, jehož milují. Petr v prudkém hněvu udeří mečem a utne ucho veleknězovu služebníkovu.

Když Ježíš uviděl, co Petr udělal, vymanil se ze sevření římských vojáků a se slovy “Nechte toho!” se dotkl ucha zraněného muže a ihned jej uzdravil.

²⁴ J 18:8

²⁵ Mt 26:50

²⁶ L 22:48

I svým nepřátelům, kteří jej přišli připravit o život, poskytuje nezpochybnitelný důkaz své božské moci. Ježíš řekl Petrovi: „Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou. Či myslíš, že nemohu poprosit svého Otce, a on mi hned pošle víc než dvanáct legií andělů? Jak by se však naplnila Písma, že se tak musí stát?“ „Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?“²⁷ Ježíš řekl těm, kteří na něho přišli, veleknězi, velitelům chrámové stráže a starším: „Jako na lupiče jste vyšli s meči a holemi? Den co den jsem vyučoval u vás v chrámě, a nezmocnili jste se mne. Ale musí se naplnit Písma.“²⁸

Když učedníci viděli, že Ježíš se nezachránil před svými nepřáteli, ale dovolil jim jej zajmout, opustili jej a nechali svého Pána samotného. Kristus toto opuštění předpovídal a řekl jim o něm v horním pokoji ještě předtím, než se vše odehrálo: „Hle, přichází hodina, a již přišla, kdy budete rozptýleni každý do svých domovů a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou.“²⁹

Spasitel světa byl urychleně předveden do pozemské soudní síně, aby zde byl zesměšněn a odsouzen k smrti hříšnými lidmi. Tam byl slavný Boží Syn „proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění.“³⁰ Snášel urážky, ponižování a ostudné násilí, dokud nebyl „tak nelidsky zohaven jeho vzhled, jeho vzezření nepodobné lidským synům.“³¹

Kdo dokáže pojmout lásku, jaká je zde projevena? Andělský zástup hleděl s údivem a zármutkem na Toho, který kdysi býval vznešeností Nebes a který nosil korunu slávy, zatímco nyní nesl trnovou korunu, jako nějaká krvácející oběť rozezleného davu, jenž by poháněn k šílenství Satanovým vztekem. Pohledte na trpělivého trpícího! Krev jeho života teče z každé probodnuté žíly, to vše kvůli hříchu! Nic jiného by nemohlo přimět Krista opustit své pocty a majestát v Nebesích a přijít na hříšný svět, aby byl přehlížen, opovrhován a

²⁷ Mt 26:52-54

²⁸ Mt 26:55

²⁹ J 16:32

³⁰ Iz 53:5

³¹ Iz 52:14

odmítán těmi, které přišel zachránit a nakonec trpěl na kříži, než věčná a zachraňující láska, jaká navždy zůstane záhadnou.

Užasněte, Nebesa, a buď ohromena, země! Pohleďte na utlačovatele a utlačovaného! Početný dav obklíčuje Spasitele světa. Urážky a posměšky se mísí s hrubými rouhavými kletbami.

Padají zmínky o jeho nízkém původu a skromném životu. Jeho prohlášení, že je Božím Synem, je zesměšňováno hlavními kněžími a staršími, zatímco vulgární žerty a urážlivý posměch se šíří od úst k ústům. Satan měl plnou kontrolu nad chováním svých služebníků. Aby dosáhl větší účinnosti, spojí se s kněžími a staršími a navodí jim záchvat náboženské zuřivosti. Jsou pobízeni tímtež satanským duchem, který ovlivňuje i ty nejničemnější a nejzatvrzejší ničemy.

Ať už jde o pokrytectví kněží a starších nebo těch nejméně vážených, ve všech těchto pocitech se nachází jistá zvrácená harmonie. Kristus, jediný Boží Syn, byl předveden a na ramena mu byl vložen kříž. Po každém jeho kroku zůstávala krev, jež tekla z jeho ran. Obklíčen nesčentným davem zahořklých nepřátel a necitelných přihlížejících je odváděn k ukřižování. "Byl zdrcen, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před stříhači byl němý, ústa neotevřel."³²

³² Iz 53:7

NA KŘÍŽI

Jeho zarmoucení učedníci jej z povzdálí sledují za rozlíceným davem. Je přibit ke kříži a visí upevněn mezi nebesy a zemí. Jejich srdce pukají žalem, když jejich milovaný Učitel trpí jako nějaký zločinec. Blíže ke kříži stojí ti zaslepení, fanatičtí, bezvěrní kněží a starší, kteří jej provokují, ponižují a posmívají se mu: „Ty, který boříš svatyni a ve třech dnech ji stavíš, zachraň se, jsi-li Syn Boží, a sestup s kříže!“ Podobně se posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími. Říkali: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Je králem Izraele, ať nyní sestoupí s kříže, a my v něho uvěříme. Složil naději v Bohu, ať ho nyní vysvobodí, stojí-li o něho. Vždyť řekl: „Jsem Boží Syn!““³³

Ježíš na to neodpověděl ani jediným slovem. I když byly jeho ruce probíjeny hřebíky a z pórů se mu lily krůpěje potu utrpení, z jeho bledých třesoucích se rtů nevinného trpitele vyšla pouze modlitba o laskavé smilování za své vrahy: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“³⁴ Celá nebesa na tuto scénu hleděla s hlubokým zaujetím. Slavný Spasitel ztraceného světa trpěl trest za prohřešek lidí vůči Otcovu zákonu. Chystal se vykoupit svůj lid svou vlastní krví. Platil za spravedlivé nároky Božího svatého zákona. Toto byl prostředek k tomu, aby byl konečně učiněn konec hříchu a Satanovi a aby jím způsobené zlo bylo vymýceno.

Nic se nepodobá utrpení a smutku, jaké zažil umírající Spasitel. Právě pocit o zlobě jeho Otce učinilo jeho kalich tak hořkým. Nebylo to tělesné utrpení, co tak rychle ukončilo život Krista na kříži. Byla to drtivá váha hříchů světa a vědomí Otcova hněvu, co zlomilo jeho srdce. Otcova sláva a podporující přítomnost jej opustily a zoufalství na něj uvrhlo svou tíživou temnotu, což způsobilo, že se z Kristových bledých a roztřesených rtů vydral žalostný výkřik: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“³⁵

Ježíš spolupracoval s Otcem při tvoření světa. Vůči srdcervoucímu utrpení Božího Syna však zaslepení a pošetilí lidé zůstali bez soucitu. Hlavní kněží a starší spílají Božímu milovanému Synovi, zatímco prožívá smrtelné utrpení. Přesto i neživá příroda kvílí v soustrasti se svým krvácejícím a umírajícím

³³ Mt 27:40-43

³⁴ L 23:34

³⁵ Mk 15:34

Tvůrcem. Země se chvěje. Dokonce i Slunce se na tuto scénu odmítá dívat. Nebe se zatahuje temnotou. Andělé byli svědky této scenérie utrpení, až se již nemohou více dívat a zakrývají své tváře před tím strašlivým pohledem. Kristus podléhá zoufalství! On umírá! Obdivný úsměv Jeho Otce je oddalován a andělům není dovoleno prozářit ponurost této osudné hodiny. Mohou jen v údivu hledět, jak jejich milovaný Velitel trpí trestem za lidské přestoupení Otcova zákona.

Na umírajícího Božího Syna zaútočily dokonce i pochybnosti. Nebyl schopen prohlédnout skrze vstupní otvor oné pomyslné hrobky. Ještě neviděl jasnou naději v podobě toho, že ze své hrobky vyjde jako dobyvatel a že Otec přijme jeho oběť. Boží Syn si prožil hříšnost světa v celé jeho strašlivé úplnosti. Nespokojenost jeho Otce kvůli hříchu a trest za hřích, kterým byla smrt, byly vším, co si v této ohromující temnotě dokázal uvědomovat. Byl v pokušení bát se, že tento hřích je z pohledu jeho Otce tak urážlivý, že k opětovnému smíření se s jeho Synem nedojde. Toto zlověstné pokušení věřit tomu, že jeho vlastní Otec jej navždy opustil, způsobilo onen bolestný výkřik na kříži "Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?"

Kristus cítil totéž, co pocítí hříšníci poté, až bude na jejich hlavy vylit Boží hněv. Černota zoufalství pokryje jejich duše jako háv smrti, načež si uvědomí v plné míře hříšnost hříchu. Spása pro ně byla vykoupěna utrpením a smrtí Božího Syna. Mohla být jejich v případě, že by ji přijali rádi a ze své vůle; nikdo však není nucen podřídit se v poslušnosti Božímu zákonu. Pokud odmítnou nebeský dar, pokud si zvolí potěšení a klamy hříchu, je to jejich volba a na konci obdrží svou odměnu, kterou bude Boží hněv a věčná smrt. Budou navždy odtrženi od přítomnosti Ježíše, jehož obětí pohrdli. Přijdou o život plný štěstí a obětují věčnou slávu za krátkodobé slasti hříchu.

Během vyčerpávajícího Kristova utrpení byly otřeseny jeho víra a naděje, protože Bůh odstranil ujištění o svém schválení a přijetí, které svému milovanému Synovi předtím dal. Vykupitel světa mohl doposud čerpat sílu a naději z jasného důkazu, že Otec přijal jeho práci a je potěšen jeho dílem. Ve smrtelné agónii, když se vzdává svého vzácného života, pak musí důvěřovat jen skrze svoji víru v toho, koho vždy s radostí poslouchal. Není povzbuzován zářivě jasnými paprsky naděje po své pravici ani po své levici. Vše je zahaleno skličujícími trudnomyslností. Uprostřed hrozivé temnoty, kterou pocítují i ti, kdo

s ním soucítí, Vykupitel dopíjí onen osudný kalich až do dna. Když je mu odepřena i zářivá naděje a důvěra v triumf, který bude v blízké budoucnosti patřit Jemu, Kristus nahlas zvolá: “Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.”³⁶ Zná charakter (povahu) svého Otce, jeho spravedlnost, milosrdenství a velkou lásku. V podřízenosti padá do rukou svého Otce. Okolní příroda se zmítá v nepokoji, když užaslí přihlížející slyší na Golgotě jeho poslední slova: “Dokonáno jest.”

Příroda soucítí s utrpením svého Tvůrce. Vzdouvající se země, pukající skály a strašlivá tma potvrzují, že právě zemřel Boží Syn. Nastalo mocné zemětřesení. Opona chrámu se roztrhla vedví. Popravčí a diváky pojala hrůza, když uviděli slunce zahalené temnotou, cítili, jak se pod nimi třese země, a slyšeli pukání skal. Posměšky a urážky kněží a starších byly umlčeny, když Kristus svěřil svého ducha do rukou Otce. Ohromený dav se začal stahovat, a zatímco ve tmě tápali na cestě zpět do města, bili se do prsou a v hrůze si mezi sebou šeptali: “Byl zabit nevinný člověk. Co když byl skutečně Boží Syn, jak tvrdil?”

³⁶ L 23:46

VŠE PRO NÁS

Ježíš se nevzdal svého života dříve, než dokončil dílo, které přišel splnit a s posledním dechem tak prohlásil: “Dokonáno jest!” Tehdy byl poražen Satan. Věděl, že jeho království je ztracené. Andělé zajásali nad slovy: “Dokonáno jest.” Velký plán vykoupení, který závisel na Kristově smrti, byl tímto skutečně. V nebesích nastala radost nad tím, že synové Adama mohou být skrze svoji poslušnost konečně přijati u Božího trůnu. Jaká láska! Jaká úžasná láska přivedla Božího Syna na zemi odčinit náš hřích, abychom mohli být opět smířeni s Bohem a vyvýšeni k životu v jeho slavném obydlí! A och, co je člověk, že taková cena by měla být zaplácena za jeho vykoupení?

Když muži a ženy plněji pochopí sílu velké oběti, která byla Nebeským Majestátem učiněna v podobě smrti za člověka, tehdy bude plán spásy zesílen a odlesky Golgoty probudí posvátné živoucí city v srdcích křesťanů. Chvály k Bohu a Beránkovi budou v jejich srdcích a na jejich rtech. Pýcha a sebeuctívání nebudou moci nadále vzkvétat v jejich srdcích, která si uchovávají čerstvou vzpomínku na scény Golgoty. Tento svět bude mít jen malou hodnotu pro ty, kdo ocení velkou hodnotu spásy pro lidstvo.

Veškerá bohatství světa nedostačují k vykoupení jediné hynoucí duše. Kdo by dokázal změřit lásku, jíž Kristus cítil ke ztracenému světu, když visel na kříži a trpěl za hříchy provinilých lidí? Tato láska byla nezměrná a nekonečná.

Kristus ukázal, že jeho láska je silnější než smrt. I v těch nejhroživějších konfliktech s temnými silami se jeho láska ke smrtelným hříšníkům jen zvyšovala. On zakoušel zakrývání Otcovy tváře, dokud v hořkosti duše nezvolal: “Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?” Jeho paže přinesla spásu. Cena za vykoupení spásy pro člověka byla zaplácena, když Ježíš v posledním svém duševním utrpení vyřkl ta požehnaná slova, která se rozezněla celým stvořením: “Dokonáno jest.”

Mnoho lidí prohlašujících se za křesťany jsou nadšení ze světských podniků a jejich zájem vzbuzují stále nové vzrušující způsoby zábavy, zatímco ve svých srdcích jsou chladní a v očích Boha se zdají jako ustrnulí. Namísto toho by jim však nadšení mělo působit jiné téma. Týká se zájmů, které jsou věčné. Scény na Golgotě volají po těch nejhlubších emocích. Je to tohle téma, nad nímž

budeme omluvitelní, pokud projevíme nadšení. Nad tím, že Kristus ve své dokonalosti a nevinnosti protřpěl tak bolestivou smrt a nesl váhu všech hříchů světa, jakou plně nepojmeme v myšlenkách ani představách, abychom mohli pochopit rozsah, šíři, výši a hloubku této ohromující lásky. Rozjímání nad nezměrnou láskou Spasitele by mělo naplňovat a pohlcovat naši mysl, dotýkat se s pohnutím naší duše, obnovovat a pozvedávat naše city a zcela přeměnit celou naši povahu (charakter). Apoštol řekl: “Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.”³⁷ I my můžeme vzhlízet ke Kalvárii a také říkat: “Kéž se mi nestane, abych se chlubil, leda křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze nějž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.”³⁸

Když zvážíme nesmírnou cenu, za jakou byla vykoupena naše spása, co čeká ty, kdo tuto velkou záchranu zavrhnou? Jaký bude trest těch, kdo se prohlašují za následovníky Krista, ale přesto se neklaní v pokorné poslušnosti před svým Vykupitelem a nenesou kříž jako ponížení učedníci Krista?

Někteří mají omezené představy o smíření. Myslí si, že Kristus vytrpěl jen určitou malou část trestu za Boží zákon a soudí, že i když Syn pocítoval Boží hněv, měl ve veškerém svém bolestivém utrpení důkaz o Otcově lásce a schválení a i jeho hrobka tak byla ozářena jasným světlem naděje. To je však velký omyl. Kristovou největší trýzní byl pocit nelibosti Jeho Otce. Ježíšovo duševní utrpení kvůli tomu bylo takové intenzity, že člověk o něm nemůže mít více než matný pojem.

V případě mnohých se příběh ponížení a oběti našeho nebeského Pána nedotýká jejich duší a nijak neovlivňuje jejich životy ani nevzbuzuje hlubší zájem, než že si čtou o smrti Ježíšových mučedníků. Mnozí utrpěli smrt pomalým mučením. Jiní zemřeli ukřižování. V čem se smrt Božího drahého Syna liší od těchto? Je pravda, že na kříži zemřel nanejvýš krutou smrtí; přesto další v jeho jménu trpěli stejně, alespoň co se týče tělesného utrpení. Proč bylo tedy utrpení Krista hrůznější než utrpení jiných osob, kteří se vzdali svých životů v jeho jménu? Kdyby se Kristovo utrpení skládalo jen z fyzické bolesti a

³⁷ 1Kor 2:2

³⁸ Ga 6:14

ničeho jiného, potom by jeho smrt nebyla o nic bolestivější než smrt některých mučedníků.

Tělesná bolest však byla jen malou částí utrpení Božího milovaného Syna. Hříchy světa ležely na jeho bedrech a stejně tak pocitu či vědomí Otcova hněvu, když trpěl trestem za porušení zákona. Právě ty zdrtily jeho dokonalou duši. Bylo to skrytí Otcovy tváře, jakýsi pocit, že jeho vlastní milovaný Otec jej opustil, co jej přivedlo k zoufalství. Rozdělení, které hřích tvoří mezi Bohem a člověkem, bylo plně pochopeno a v celé míře pocítěno nevinným trpětelem na Golgotě. Byl utlačován silami temnoty. Neměl ani jediný paprsek světla, který by prozařoval budoucnost. Zápolil s mocí Satana, který prohlašoval, že Kristus je v jeho rukou a že svou silou předčí Božího Syna, že Bůh se svého Syna zřekl a že v něm již nechoval zálibu o nic více než v Satanovi samotném. Protože pokud by Kristus měl stále u Boha přízeň, proč by musel umírat? Bůh jej býval mohl před smrtí zachránit.

Kristus se ani v nejmenší míře nepoddal mučícímu nepříteli, a to ani v největší hořkosti svého utrpení. Legie zlých andělů obklíčily Božího Syna a dobří andělé přesto nesměli porušit své řady a zapojit se do konfliktu s provokujícím, hanobícím nepřitelem. Nebeským andělům nebylo dovoleno posloužit ztrápenému duchu Božího Syna. Právě v této strašlivé hodině temnoty, tvář Jeho Otce byla skryta, legie zlých andělů jej obklopovaly a hříchy světa ležely na jeho duši, tehdy z jeho rtů splynula slova: "Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?"

Měli bychom si osvojit větší, širší a hlubší náhled na život, utrpení a smrt Božího drahého Syna. Když je na toto smíření nahlíženo správně, spása duší bude vnímána s nekonečnou hodnotou. V porovnání s cenou věčného života se vše ostatní stane nevýznamným. Přesto však mnozí radami milujícího Spasitele pohrdají. Srdce mají zasvěcená světu a sobecké zájmy jim před Božím Synem zavřely dveře. Plané pokrytectví a pýcha, sobectví a zisk, závist, zlovolnost a vášeň tolik naplnili srdce mnohých, že pro Krista zde již nezbyl prostor.

Byl věčně bohatý, ale “stal se kvůli vám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.”³⁹ Byl oděn světlem a slávou a obklopen zástupy nebeských andělů čekajících, až budou moci splnit jeho příkazy. Přesto na sebe vzal naši přirozenost a přišel pobývat mezi hříšnými lidmi. “Pohledte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi.”⁴⁰ Zde je láska, jakou nedokáže vyjádřit žádná řeč. Naše duše by měly být oživeny, pozvednuty a okouzleny předmětem lásky Otce a Syna. “A každý, kdo v něm má tuto naději, očišťuje se, tak jako on je čistý.”⁴¹ Kristovi následovníci by se zde měli naučit do určité míry odrážet tuto nezměrnou lásku v přípravě na to, až se přidají ke všem spaseným ve volání „Tomu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi dobrořečení, úctu, slávu i moc na věky věků!“⁴²

³⁹ 2 Kor 8:9

⁴⁰ 1 Janova 3:1

⁴¹ 1 Janova 3:3

⁴² Zj 5:13

DOKONÁNO JEST!

Kristus obětoval svůj život, až když dokončil dílo, které přišel vykonat, a svým posledním dechem zvolal „Dokonáno jest!“ (Jan 19:30) Boj byl vítězně dobojován. Jeho pravice a jeho svaté rámě mu vydobily vítězství. Jako vítěz zarazil svou korouhev na věčných výšinách. Jakou radost to vyvolalo mezi anděly! Celé nebe jávalo nad Spasitelovým vítězstvím. Satan byl poražen a poznal, že přišel o své panství.

Pro anděly a nepadlé světy mělo zvolání „Dokonáno jest!“ hluboký smysl. Znamenalo pro ně, právě tak jako pro nás, že velké dílo vykoupení bylo dokonáno. Spolu s námi sdílejí plody Kristova vítězství.

Před Kristovou smrtí nebyla andělům ani nepadlým světům tak jasně odhalena povaha satanova. Arciodpadlík vzal na sebe tak klamnou podobu, že ani svatým bytostem nebyly zřejmy jeho zásady. Nerozeznaly jasně podstatu jeho vzpoury.

Byla to bytost podivuhodné síly a slávy, která se postavila proti Bohu. O Luciferovi Pán říká: „Ty, jenž zapečeťuješ sumy, plný moudrosti a nejkrásnější.“ (Ez 28:12) Lucifer byl ochraňující cherub. Stál ve světle přítomnosti Boží. Byl nejvyšším ze všech stvořených bytostí a první zjevoval vesmíru úmysly Boží. Když pak zhřešil, jeho klamná moc byla tím podvodnější a odhalení jeho skutečné povahy tím těžší, protože měl vznešené postavení u Otce.

Bůh mohl zničit satana a jeho přívržence tak snadno, jak lehce může člověk hodit kaménkem; avšak neučinil tak. Vzpoura neměla být potlačena násilím. Násilí je nástrojem jen satanovy vlády. Boží zásady nejsou toho druhu. Moc Boží spočívá na dobrotě, milosrdenství a lásce a projevuje se jen uplatňováním těchto zásad. Vláda Boží je mravní, hlavní silou je pravda a láska.

Záměrem Božím bylo postavit věci na věčný základ jistoty a v nebeské radě bylo rozhodnuto, že satanu musí být poskytnut čas, aby rozvinul své zásady, jež jsou základem jeho způsobu vlády. Satan tvrdil, že jeho zásady jsou lepší

než zásady Boží. Proto byl vymezen čas, aby nebeský vesmír mohl poznat, jak satanovy zásady působí.

Satan svedl lidi ke hříchu a plán na vykoupení se začal uskutečňovat. Čtyři tisíce let pracoval Kristus pro pozvednutí člověka, satan pak pro jeho zkázu a ponížení. A nebeský vesmír to vše viděl.

Když Ježíš přišel na svět, obrátil satan svou moc proti němu. Od chvíle, kdy se Ježíš objevil jako dítě v Betlémě, nepřítel usiloval o jeho zkázu. Všeemožně se snažil zabránit tomu, aby se Ježíš vyvinul v dokonalé dítě a v bezvadného muže, snažil se zabránit mu ve svatém působení a aby se stal neposkvrněnou obětí. Byl však poražen. Nepodařilo se mu svést Ježíše k hříchu. Nemohl ho zbavit odvahy nebo odvrátit ho od díla, které přišel na zemi vykonat. Od pouště pokušení po Golgotu pronásledovala Krista bouře satanova hněvu; čím lítěji však na něho dopadal, tím pevněji Inul Syn Boží k ruce svého Otce a držel se své cesty krvavého utrpení. Všechny satanovy pokusy bránit Kristu v činnosti a přemoci ho vedly jen k tomu, že Kristův neposkvrněný charakter se ukazovala ve stále čistším světle.

Celé nebe a nepadlé světy byly svědky zápasu. S nesmírným zájmem sledovaly poslední výjevy boje. Patřily na Spasitele, jak vchází do zahrady getsemanské s duší sklíčenou hrůzou z velké tmy. Slyšely jeho úzkostné zvolání: „Otče, je-li možno, nechť mě mine tento kalich.“ (Mat 26:39) Když ho Otec opustil, viděly ho zkormouceného bolestí, jež byla větší než bolest vyvolaná posledním velkým zápasem se smrtí. Krvavý pot mu vystoupil na těle a v krůpějích stékal k zemi. Třikrát vyšla z jeho úst prosba o vysvobození. Nebe už nemohlo déle snést tento pohled a poslalo Synu Božímu posla, který ho měl potěšit.

Nebe vidělo, jak je Kristus zrazován do rukou krvelačného davu a za posměchu a urážek hnán od jednoho soudu k druhému. Slyšelo, jak se mu jeho pronásledovatelé vysmívají pro jeho nízký původ. Slyšelo, jak ho jeden z jeho nejmilovanějších učedníků zapřel se zaklínáním a přísaháním. Vidělo, jak satan zuří a znásilňuje srdce lidí. Jak strašný výjev! Spasitel, jatý o půlnoci v Getsemane, vláčený z paláce do soudní síně, pohnaný dvakrát před kněze, dvakrát před veleradu, dvakrát před Piláta a jednou před Herodese,

posmíváný, bičováný, odsouzený a vedený na místo ukřižování s těžkým břemenem kříže za kvílení dcer jeruzalémských a za posměchu davu.

Se zármutkem a s úžasem hledělo nebe na Krista visícího na kříži, z jehož raněných skrání prýští krev a na jehož čele se mísí pot s krví. Z jeho rukou a nohou kapka po kapce kanula krev na kámen tvořící podstavec kříže. Rány způsobené hřeby se vahou jeho těla zvětšovaly. Jeho namáhavý dech se zrychloval a prohluboval, když jeho duše úpěla pod břemenem hříchů světa. Celé nebe naplnil údiv, když Kristus uprostřed svých strašných muk pronesl prosbu: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Luk 23:34) A kolem stáli lidé, stvoření k obrazu Božímu, a usilovali o život jeho jednorozeného Syna. Jaký to pohled pro nebeský vesmír!

Knížata a mocnosti temna se shromáždili kolem kříže a zasévali d'ábelskou nevíru do srdcí lidí. Když Pán stvořil tyto bytosti, aby stály před jeho trůnem, byly krásné a slavné. Jejich krása a svatost byly v souladu s jejich vznešeným postavením. Byly nadány moudrostí Boží a opásány nebeskou zbrojí. Byly služebníky Božími. Kdo však by mohl poznat v těchto padlých andělech slavné serafíny, kteří kdysi sloužili v nebeských dvorech?

Satanské síly se spojily se zlými lidmi, aby svedly lid k víře, že Kristus je hlavním hříšníkem a že je hoden opovržení. Ti, kdož se vysmívali Kristu, když visel na kříži, byli prodchnuti duchem prvního velkého odbojníka. On jim vkládal do úst sprosté a hnusné řeči. On je podněcoval k tomu, aby se Kristu vysmívali. Všim tím však nezískal nic.

Kdyby se byl u Krista našel jediný hřích, kdyby byl třeba v jediné maličkosti povolil satanu, aby unikl strašným mukám, nepřítel Boha a člověka by byl zvítězil. Kristus sklonil hlavu a skončil, držel se však pevně své víry v Boha a zůstal mu oddán. „Tu jsem uslyšel mocný hlas v nebi: Nyní přišla spása, moc i království našeho Boha i síla jeho Krista, neboť byl svržen žalobník jeho bratří, který na ně žaloval před naším Bohem dnem i nocí.“ (Zj 12:10)

Satan poznal, že jeho maska je stržena. Jeho jednání bylo odhaleno před nepadlými anděly a před nebeským vesmírem. Sám se odhalil jako vrah. Prolitím krve Syna Božího se sám připravil o náklonnost nebeských bytostí. Od té chvíle byla jeho činnost omezena. Ať už si vymyslí cokoli, nebude moci očekávat, že andělé, kteří přicházejí z nebeských dvorů, budou žalovat na

Kristovy bratry, že jejich roucha jsou černá a poskvrněná hříchem. Poslední článek náklonnosti mezi satanem a nebeským světem byl přetržen.

Satan však tehdy nebyl zahuben. Andělé totiž ani tehdy ještě nepochopili, o co všechno šlo v tomto velkém zápase. Zásady, o které jde, se budou muset plněji objasnit. Bytí satanovo musí trvat v zájmu člověka. Člověk, právě tak jako andělé, musí poznat rozdíl mezi knížetem světla a mezi knížetem temnosti. Musí se rozhodnout, komu bude sloužit.

Na začátku velkého sporu satan prohlásil, že je nemožné být poslušen zákona Božího, že spravedlnost se nesrovnává s milosrdenstvím a že nebude možné hříšníka ospravedlnit, poruší-li zákon. Každý hřích musí být potrestán, tvrdil satan; a kdyby Bůh promíjel trest za hřích, nebyl by Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé začali porušovat Boží zákon a pošlapávat vůli boží, satan jásal. Bylo mu to důkazem, že zákona nelze být poslušen; člověku nelze odpouštět. Protože on sám byl po své vzpouře vypovězen z nebe, musí být lidstvo podle satanova požadavku provždy vykázáno z přízně Boží. Bůh nemůže být spravedlivý, tvrdil, když je přitom k hříšníku milosrdný.

Člověk však i jako hříšník je v jiném postavení, než byl satan. Lucifer v nebi zhřešil ve světle slávy Boží. Dostalo se mu jako žádné jiné stvořené bytosti projevů lásky Boží. Satan poznal Boží charakter, poznal jeho dobrotivost, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní, sobecké vůle. Jeho rozhodnutí bylo neodvolatelné. Bůh už nemohl nic učinit pro jeho záchranu. Člověk však byl oklamán, jeho mysl byla zatemněna satanovými vývody. Člověk nepoznal hloubku a rozsah lásky Boží. Jeho naděje byla v tom, že se seznámí s láskou Boží. Až pozná charakter Boží, bude se moci vrátit k Bohu.

Skrze Ježíše bylo lidem zjeveno milosrdenství Boží; milosrdenství však nevyklučuje spravedlnost. Zákon obráží vlastnosti Božího charakteru a jediné písmenko nebo tečka z něho se nemůže změnit jen proto, aby vyhovoval člověku v jeho padlém stavu. Bůh nezměnil svůj zákon, ale v Kristu se posvětil pro záchranu člověka. „Bůh to byl, jenž Kristem smířoval svět s sebou.“ (2 Kor 5:19)

Zákon vyžaduje spravedlnost – spravedlivý život, dokonalou povahu (charakter); a ty nejsou člověku dány. Proto nemůže vyhovět požadavkům svatého zákona božího. Kristus, který přišel na zemi jako člověk, však žil

svatým životem a dospěl k dokonalosti. Kristus nabízí svůj svatý život a svou dokonalou povahu (charakter) jako štědrý dar všem, kdož je chtějí přijmout. Jeho život vystupuje za život lidí. Tak se lidem dostává odpuštění za spáchané hříchy skrze shovívavost Boží. Nadto vdechuje Kristus lidem vlastnosti Boží. Utváří lidskou povahu k obrazu Božské povahy, vytváří velké dílo duchovní síly a krásy. Tím se věřícím v Krista naplňuje sama spravedlnost zákona. Bůh může být „spravedlivý a ospravedlňovat člověka, který žije z víry v Ježíše" (Řím 3:26).

Láska Boží se projevuje ve spravedlnosti boží neméně než v milosrdenství Božím. Spravedlnost je základem trůnu Božího a ovocem lásky Boží. Satan měl v úmyslu oddělit milosrdenství od pravdy a spravedlnosti. Snažil se dokázat, že spravedlnost zákona Božího je nepřítelem pokoje. Kristus však dokazuje, že v Božím plánu je obé nerozlučně spjato; jedno nemůže být bez druhého. „Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení.“ (Žalm 85:11)

Svým životem a svou smrtí Kristus dokázal, že spravedlnost Boží nevyklučuje milosrdenství Boží, ale že hřích může být odpuštěn, že zákon je spravedlivý a že ho lze být ve všem poslušný. Satanova obvinění byla vyvrácena. Bůh dal člověku jasný důkaz o své lásce.

Pak přišel satan s novým klamem. Prohlásil, že milosrdenství zrušilo spravedlnost a že smrt Kristova znamená zrušení Otcova zákona. Kdyby bylo bývalo možné, aby byl zákon změněn nebo zrušen, nebyl by Kristus kvůli tomu musel zemřít. Zrušit zákon by však bylo totéž jako zvěčnit přestoupení a dát svět pod nadvládu satanovu. Ježíš byl ukřižován právě proto, že zákon je neměnný a že člověk může být spasen jen poslušností jeho přikázání. Právě to, co Kristus učinil základem zákona, označoval satan za to, co zákon ruší. O to půjde v posledním boji velkého zápasu mezi Kristem a satanem.

Satan nyní prohlašuje, že zákon, který vyřkl Bůh vlastním hlasem, je špatný, že některá jeho ustanovení neplatí. Je to poslední velký klam, kterým satan působí na svět. Nepotřebuje napadat celý zákon; podaří-li se mu svést lidi k tomu, aby přestali dbát jediného ustanovení, dosáhne svého cíle. Neboť „kdyby někdo zachovával zákon jako celek, ale v jedné věci by pochybil, stává se vinným proti všem“ (Jak 2:10). Přivolí-li lidé k porušení jediného přikázání,

dostávají se pod moc satanovu. Nahrazením zákona Božího lidským zákonem se satan bude snažit ovládnout svět. To je předpověděno v proroctví. O velké odpadlické moci, která je představitelkou satana, se v něm praví: „A slova proti Nejvyššímu mluvíti bude, a svaté výsosti potře; a nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy i práva, když vydání budou v ruku jeho.“ (Dan 7:25)

Lidé zajisté ustanoví své zákony, které budou v rozporu se zákony Božími. Budou se snažit znásilňovat svědomí druhých a ve své horlivosti při zavádění těchto zákonů budou utiskovat své spolubližní.

Boj proti zákonu Božímu, který byl započat v nebesích, bude pokračovat až do konce času. Každý bude podroben zkoušce. Otázka, na niž musí odpovědět celý svět, je rozhodnout se buď pro poslušnost, anebo pro neposlušnost. Každý bude vyzván, aby volil mezi zákonem Božím a zákony lidskými. Tudy povede dělicí čára. Budou jen dva druhy lidí. Každý se projeví a každý ukáže, zda se rozhodl pro stranu věrnosti či zda zvolil stranu vzpoury.

Pak přijde konec. Bůh obhájí svůj zákon a vysvobodí svůj lid. Satan a všichni ti, kdož se přidali k jeho vzpouře, budou vyhlazeni. Hřích a hříšníci vymizí, nezůstane ani kořen, ani ratolest (Mal 4:1) – kořenem je míněn satan, ratolestmi jeho následovníci. Knížeti zla se plní předpověď: „Protože sobě přivlastňuješ srdce podobné srdci Božímu, . . . zahubím tě, ó cherube ochránce, z prostřed kamenů ohnivých, . . . k hrůze veliké budeš, a nebude tě na věky.“ Potom už „bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, anť ho již není;“ „budou, jako by jich nebylo“ (Ez 28:6-19; Žalm 37, 10; Abd 16).

Nebude to projev svévolné moci ze strany Boží. Ti, kdož pohrdli milostí Boží, sklídí to, co zaseli. Bůh je zdrojem života a rozhodne-li se kdo pro službu hříchu, odděluje se od Boha, a tím se sám zbavuje života. Takový je „odcizen od Božího života“. Kristus praví: „Všickni, kteříž mne nenávidí, milují smrt.“ (Ef 4:18; Př 8:36) Bůh je nechává žít a dává jim čas, aby si mohli vypěstovat povahu a ukázat, podle jakých zásad žijí. Když se tak stane, sklídí následky své vlastní volby. Satan a všichni ti, kdož se k němu připojují, narušují svým odbojným životem soulad s Bohem natolik, že i sama přítomnost Boží je jim stravujícím ohněm. Sláva toho, jenž je láska, je zahubí.

Na začátku velkého sporu nechápali andělé jeho podstatu. Kdyby satan a jeho přívrženci byli tehdy museli nést následek svého hříchu, byli by bývali

vyhlazení; nebeské bytosti by však z toho nebyly poznaly, že to je nevyhnutelný následek hříchu. V jejich myslích by to bylo zanechalo pochybnost o dobrotivosti Boží jako sítě zla, které by plodilo své smrtelné ovoce hříchu a bídy.

Jinak tomu bude, až velký spor skončí. Tehdy, až bude dokonán plán vykoupění, bude charakter Boží zjeven všem stvořeným bytostem. Všichni uvidí, že předpisy zákona Božího jsou dokonalé a neměnné. Tehdy hřích projeví svou podstatu a satan svou povahu. Tehdy vyhlazení hříchu ospravedlní lásku Boží a potvrdí čest Boží před všemi bytostmi vesmíru, které s radostí vykonávají vůli Boží a v jejichž srdcích je zákon Boží.

Právem se tedy andělé mohli radovat, když hleděli na Spasitelův kříž; neboť, i když tehdy všemu nerozuměli, poznali, že zničení hříchu a satana je provždy jistotou, že vykoupění člověka je zajištěno a že vesmír je navěky zabezpečen. Kristus sám plně pochopil důsledky oběti, kterou přinesl na Golgotě. To všechno viděl, že se v budoucnu stane, když na kříži zvolal: „Dokonáno jest!“

ZÁVĚR VELKÉHO SPORU

Po skončení období jednoho tisíce let se Ježíš Kristus opět vrátí na Zem. Bude ho doprovázet zástup vykoupených lidí a andělů. Sestoupí v úžasné vznešenosti a přikáže bezbožným mrtvým, aby vstali a přijali svůj rozsudek. Povstanou jako mohutný zástup, nespočetný jako zrnka písku na břehu moře. Budou se podstatně lišit od těch, kdo vstali při prvním vzkříšení. Spravedliví byli proměněni, oděni nekonečným mládím a krásou. Bezbožní však ponесou stopy nemocí a smrti.

Oči všech v obrovském zástupu se obrátí, aby pohlédly na slávu Božího Syna. Zástup bezbožných lidí jako jedním hlasem zvolá: "Požehnaný, kdo přichází ve jménu Páně!" Tato slova nevyvolává láska k Pánu Ježíši. Síla pravdy je vynutí z neochotných úst. Jak bezbožní odešli do svých hrobů, tak z nich vycházejí, se stejným nepřátelstvím vůči Kristu a se stejným postojem vzpoury. Nedostanou už další dobu milosti, aby mohli napravit chyby svého života. Nemělo by to žádný smysl. Život prožitý v hříchu neobměkčil jejich srdce. Kdyby jim Bůh poskytl druhou dobu milosti, prožili by ji stejně jako první, nerespektovali by Boží požadavky a vyvolávali by vzpuru proti Bohu.

Ježíš Kristus sestoupí na Olivovou horu, odkud po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa a kde andělé opakovali zaslíbení o jeho návratu. Prorok napsal: "Přijde Hospodin, můj Bůh, a s tebou všichni svatí, Bože." "V onen den stanou jeho nohy na hoře Olivové, ležící na východ od Jeruzaléma. Olivová hora se rozpoltí vpůli ... velmi širokým údolím." "Hospodin bude Králem nad celou zemí; v onen den bude Hospodin jediný a jeho jméno jediné." (Za 14:5, 4, 9) Když Nový Jeruzalém sestoupí s nebe ve své oslňující nádheře, spočine na místě připraveném a očištěném pro jeho příchod a Kristus se svým lidem i anděly vstoupí do Svatého města.

Tedy se bude satan připravovat pro poslední boj o nadvládu. Když byl zbaven své moci a nemohl provádět své klamné dílo, byl vládce zla nešťastný a skleslý. Až však bezbožní vstanou z mrtvých a až uvidí, kolik lidí má na své straně, jeho naděje ožije, a rozhodne se, že svůj boj proti Bohu nevzdá. Povolá pod svůj prapor všechny zástupy ztracených lidí a pokusí se s nimi provést své plány. Bezbožní lidé jsou satanovými zajatci. Tím, že odmítli Krista, přijali vládu původce vzpoury. Ochotně přijmou jeho návrhy a vykonají

jeho rozkazy. Ještě i pak bude jednat po vzoru své první lsti a nepřizná se, že je satanem. Bude tvrdit, že je vládce, kterému svět právem patří a jehož dědictví mu bylo nezákonně odňato. Svým oklamaným poddaným se představí jako zachránce, bude je ujišťovat, že z hrobů je vyvedla jeho moc a že je chce zachránit před nejkřutější tyraníí. Satan využije nepřítomnosti Ježíše Krista mezi lidmi na zemi, a bude konat zázraky, aby podepřel svá tvrzení. Ze slabých udělá silné a všem vdechne svého ducha a svou energii. Navrhne, že je povede proti vykoupeným a že se zmocní Božího města. S ďábelskou radostí bude ukazovat na nesčetné miliony lidí, kteří byli vzkříšeni z mrtvých, a prohlásí, že jako jejich vůdce město dobude a znovu získá svůj trůn a své panství.

V onom ohromném davu budou příslušníci dlouhověkových generací, které žily před potopou, muži statných postav a bystrého rozumu, jež pod nadvládou padlých andělů věnovali všechn svůj um a všechny své schopnosti, aby se vyvyšovali, muži, jejichž podivuhodná umělecká díla způsobila, že ostatní lidé uctívali jejich nadání, avšak jejichž krutost a zlé záměry poskvrnily zemi a znehodnotily Boží obraz v člověku, muži, kteří přiměli Boha, aby je navždy vymazal ze svého stvoření. Budou mezi nimi králové a vojevůdci, kteří si podmanili národy, silní mužové, kteří nikdy nebyli poraženi v boji, ctižádostiví válečníci, před jejichž příchodem se třásla království. Smrtí se nezměnili. Když vstanou z hrobu, jejich myšlenky budou pokračovat tam, kde přestaly. Bude je ovládat stejná touha po dobývání, která je ovládala, když umírali.

Satan se bude radit se svými anděly a s vládci, dobyvateli a udatnými válečníky. Spočítají, jaká síla a jaké množství je na jejich straně, a prohlásí, že v Božím městě je málo obyvatel v porovnání s nimi a že je mohou dobýt. Zosnují plány, jak se zmocní bohatství a nádhery Nového Jeruzaléma. Všichni se hned začnou připravovat k bitvě. Obratní řemeslníci zhotoví zbraně. Vojenští velitelé, proslulí svými válečnými úspěchy, začnou organizovat zástupy bojovníků do oddílů.

Nakonec zazní rozkaz k útoku a nespočetné vojsko vyrazí vpřed - vojsko, jaké nedal dohromady žádný pozemský dobyvatel, jakému se nemohou vyrovnat všechna vojska od doby, kdy na zemi začaly války. Vojsko povede satan, nejmocnější válečník. Jeho andělé soustředí všechny své síly na poslední boj. V satanově průvodu budou králové a vojevůdci, budou ho následovat

nespočetné zástupy, každý pod určeným vůdcem. Sevřené řady budou s vojenskou přesností postupovat po rozpukané a nerovné zemi k Božímu městu. Na rozkaz Ježíše Krista budou brány Nového Jeruzaléma uzavřeny. Satanovo vojsko město obklíčí a bude se připravovat k útoku.

Pak se Ježíš Kristus znovu ukáže svým nepřítelům. Vysoko nad městem na podkladě ze zářícího zlata se ukáže velký a vyvýšený trůn. Na trůn se posadí Boží Syn a kolem něho se shromáždí obyvatelé jeho království. Lidská řeč nedokáže popsat Kristovu moc a vznešenost. Sláva věčného Otce zahálí Syna. Zář jeho přítomnosti naplní Boží město, pronikne branami a zaplaví celou zemi svým jasem.

Nejblíže trůnu budou stát lidé, kteří kdysi horlili pro satanovu věc, byli však "vychváćeni jako oharek z ohně" a následovali svého Spasitele s hlubokou vnitřní oddaností. Vedle nich budou stát ti, kdo si vypěstovali dokonalou křesťanskou povahu v prostředí klamu a nevěry, lidé, kteří dodržovali Boží zákon i tehdy, když jej křesťanský svět prohlašoval za neplatný, a dále miliony těch, kdo ve všech dobách byli mučeni pro svou víru. Za nimi bude stát "tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků... před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou" (Zj 7:9). Jejich boj skončil, zvítězili. Běželi závod a získali cenu. Palmová ratolest v jejich rukou je symbolem vítězství, bílé roucho znakem neposkvrněné Kristovy spravedlnosti, kterou přijali.

Vykoupení budou zpívat chvalozpěv, který se bude rozléhat nebeskou klenbou: "Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi." (Zj 7:10) Andělé a serafíni připojí své hlasy k tomu chvalozpěvu. Když vykoupení uvidí moc a zlobu satana, uvědomí si jako nikdy předtím, že zvítězit mohli jen v síle Ježíše Krista. V celém tom zástupu vykoupených nebude nikdo, kdo by zásluhu za spasení připisoval sobě, jako by zvítězil vlastní silou a dobrotou. Nikdo nebude mluvit o tom, co vykonal nebo vytrpěl. Obsahem každé písně, tématem každého chvalozpěvu bude: Spasení náleží našemu Bohu a Beránkovi.

Před shromážděnými obyvateli země i nebe se uskuteční závěrečná korunovace Božího Syna. A pak, nadán nejvyšší vládou a mocí, vynese Král králů rozsudek nad těmi, kdo se vzbouřili proti jeho vládě, a vykoná

spravedlnost nad těmi, kdo přestupovali jeho zákon a utlačovali jeho lid. Prorok napsal: "A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách." (Zj 20:11.12)

Jakmile budou otevřeny knihy záznamů a Pán Ježíš pohlédne na bezbožné, všichni si uvědomí každý hřích, kterého se kdy dopustili. Plně si uvědomí, kde sešli z cesty čistoty a nevinnosti, jak je pýcha a vzpurnost vedla k porušování Božího zákona. Pokušení, která podporovali tím, že si libovali v hříchu, požehnání, která zneužili, Boží poslové, kterými pohrdli, varování, která odmítli, nabídky milosti, které jejich vzpurné srdce zavrhl - to všechno uvidí jakoby napsané ohnivým písmem.

Nad trůnem se ukáže kříž a jako v panoramatu se objeví výjevy Adamova pokušení i pádu a všechna dějství plánu vykoupení. Narození Spasitele v prostých poměrech, jeho dětství a mládí v prostotě a poslušnosti, jeho křest v Jordáně, půst a pokoušení na poušti, jeho veřejná činnost, při níž lidem představoval nejdražší Boží požehnání, dny naplněné činy lásky a milosrdenství, noci modliteb a bdění o samotě v horách, intriky závidi, nenávisti a zloby, kterými mu odpláceli za jeho dobrodiní, strašný a tajemný duševní zápas v Getsemanské zahradě pod tíhou hříchů celého světa, zrada, kterou byl vydán do rukou nenávistného davu, úděsné události oné noci hrůzy - věžeň nekladoucí odpor, opuštěný nejmilovanějšími učedníky, hrubě vlečený ulicemi Jeruzaléma, Boží Syn vedený za jáсотu davu před Ananiáše, před soudem v paláci velekněze, v soudní síni Piláta, před zbabělým a krutým Herodem, zesměšňovaný, urážený, mučený a odsouzený na smrt - všechno bude živě zobrazeno.

A pak se před rozechvělým davem objeví poslední výjevy - tichý Trpítel kráčející cestou na Golgotu, Vládce vesmíru přibíjený na kříž, nadutí kněží a vřískající lůza posmívající se jeho smrtelnému zápasu, nadpřirozená tma, zemětřesení, pukající skály, otevřené hroby provázející okamžik, kdy Vykupitel světa dokonal svůj život.

Hrůzná podívaná zachycuje přesně skutečnost. Satan, jeho andělé a jeho poddaní nebudou mít sílu odvrátit se od podívané na své vlastní dílo. Každý účastník si připomene to, co vykonal. Herodes, který nechal vyvraždit nevinné betlémské děti, aby zahubil izraelského krále, podlá Herodias, která nese vinu za smrt Jana Křtitele, slabý, servilní Pilát, posmívající se vojáci, kněží, představitelé lidu a rozběsněný dav, který volal: "Jeho krev na nás a na naše děti!" - všichni budou sledovat hrůznost svého provinění. Marně se budou snažit skrýt se před vznešeností Kristovy tváře vyzařující slávu slunce, zatímco vykoupení budou klást své koruny k nohám Spasitele a budou volat: "Zemřel za mne!"

V zástupu vykoupených budou apoštolové Pána Ježíše, statečný Pavel, horlivý Petr, milovaný a milující Jan, jejich věrní bratři a s nimi obrovské zástupy mučedníků, zatímco venku před městem spolu se vším odporným a ohavným budou lidé, kteří je pronásledovali, věznili a zabíjeli. Nero, ztělesněná neřest a krutost, tam bude hledět na radost a jástot těch, které kdysi mučil a jejichž utrpení mu působilo ďábelské potěšení. Bude tam jeho matka, aby viděla výsledek svého působení, aby poznala, že špatné povahové rysy a vášně - které na něho přenesla a dále povzbuzovala a rozvíjela svým vlivem a příkladem - přinesly ovoce v zločinech, které vzbuzovaly hrůzu světa.

Budou tam římská kněží a preláti, kteří tvrdili, že jsou Kristovými vyslanci, a přitom používali mučidla, vězení a hranice, aby ovládli svědomí lidí. Budou tam také nadutí a pyšní papežové, kteří se vyvyšovali nad Boha a opovážili se změnit zákon Nejvyššího. Tito falešní církevní otcové se budou muset zodpovídat Bohu za všechno, co by rádi považovali za prominuté. Příliš pozdě poznají, že Vševedoucí bere svůj zákon vážně a v žádném případě nepřehlídí vinu. Tam poznají, že Kristus ztotožňuje své zájmy se zájmy svého lidu, a pochopí hluboký význam jeho slov: "Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mým nepatrných bratří, mně jste učinili." (Mt 25:40)

Celý bezbožný svět bude stát před Božím soudem obviněný z velezrady proti Boží vládě. Nikdo nebude obviněné hájit, nemají se čím omluvit, Pán nad nimi vynese rozsudek věčné smrti.

Pak už bude všem zřejmé, že mzdou hříchu není svoboda a věčný život, ale otroctví, zkáza a smrt. Bezbožní poznají, o co se připravili svou vzpourou proti

Bohu. Pohrdli vše převyšující věčnou slávou, když jim byla nabízena. Teď by si ji tolik přáli. Odsouzení budou volat: "To všechno jsme mohli mít, rozhodli jsme se však tyto skutečnosti ignorovat. Jak jsme byli zaslepeni! Vyměnili jsme pokoj, štěstí a čest za bídu, hanbu a zoufalství." Všichni uznají, že byli z nebe vyloučeni po právu, protože celým svým životem vlastně prohlašovali: "Nechceme, aby tento člověk (Ježíš) vládl nad námi."

Jako ve snách budou bezbožní lidé hledět na korunovaci Božího Syna. V jeho ruce uvidí desky Božího zákona, zásady, kterými pohrdali a které přestupovali. Budou sledovat údiv a nadšení spasených, jejich oslavování Ježíše Krista, a když jejich hlasy dolehnou až k zástupům před městem, zvolají všichni jednohlasně: "Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů." (Zj 15:3) Padnou na zem a pokloní se Knížeti života.

Když satan spatří Kristovu slávu a vznešenost, bude jako ochromený. Kdysi byl cherubem ochráncem a teď bude vzpomínat, odkud padl. Jak se změnil tento zářící anděl, zvaný "Jitřenka", jak hluboko klesl! Z rady, ve které byl kdysi ctěn, byl provždy vyloučen. Vidí, stát v blízkosti Otce někoho jiného, oděného jeho slávou. Vidí, jak korunu na hlavu Ježíše Krista vkládá anděl vznešené postavy a vzhledu, a ví, že na tom místě mohl stát on sám.

Bude vzpomínat na domov své nevinnosti a čistoty, pokoje a štěstí, které požíval, dokud nezačal reptat proti Bohu a závidět Ježíši Kristu. Jeho osočování, jeho vzpoura, jeho lži, kterými získával soucit a podporu andělů, jeho tvrdší odpor k jakémukoli pokusu o nápravu, když mu Bůh nabízel odpuštění - to všechno se mu živě vybaví. Bude hodnotit své působení na lidi a jeho výsledky - vzájemné nepřátelství lidí, hrozné ničení života, počátky a rozklady království, pády trůnů, dlouhou řadu válek, sporů a revolucí. Vybaví si, jak se trvale snažil mařit dílo Ježíše Krista a srážet člověka níž a níže. Uvědomí si, že jeho ďábelské úklady nemohly zahubit lidi, kteří důvěřovali Pánu Ježíši. Když pohlédne na své království, výsledek svého snažení, uvidí jen úpadek a zkázu. Namluvil zástupům odsouzených, že Boží město bude snadnou kořistí, sám však bude dobře vědět, že to není pravda. Znovu a znovu byl během velkého sporu porážen a nucen se vzdát. Zná příliš dobře Boží moc.

Původce vzpoury se ovšem vždycky snažil ospravedlnit a dokázat, že vzpouru zavinila Boží vláda. K tomu používal všechnu sílu svého rozumu. Pracoval uváženě a systematicky. Podivuhodně úspěšně svedl ohromné zástupy, aby přijaly jeho výklad velkého dějinného zápasu. Po tisíce let vydával tento původce klamu lež za pravdu. Nyní však přišla doba, kdy Bůh vzpouru definitivně porazí a odhalí satanovu činnost a povahu (charakter). Svým posledním velkým pokusem svrhnout Krista s trůnu, zahubit Boží lid a dobyt Boží město, se původce zla plně odhalí. Ti, kdo se k němu přidali, poznají, že jeho věc je naprosto ztracená. Následovníci Pána Ježíše a věrní andělé poznají v plném rozsahu satanovy intriky proti Boží vládě. Všichni se budou na satana dívat s odporem.

Satan pozná, že se vyřadil z nebe vědomou vzpourou. Vycvičil své schopnosti pro boj proti Bohu. Čistota, pokoj a soulad nebe by pro něho byly hrozným mučením. Jeho námitky proti Božímu milosrdenství a spravedlnosti nyní umlknou. Obvinění, které se snažil vznášet proti Hospodinu, dopadla v plné míře na něho samého. I satan se skloní a uzná, že rozsudek nad ním vynesený je spravedlivý.

"Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svátý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo." (Zj 15:4) Nyní už bude vysvětlena každá otázka pravdy a klamu dlouhého sporu. Všem stvořeným rozumným bytostem budou zřejmé následky vzpoury, plody přestupování Božích nařízení. Celý vesmír mohl porovnat výsledek satanovy vlády v protikladu s Boží vládou. Satana odsoudily jeho vlastní činy. Boží moudrost, spravedlnost a dobrota budou plně obhájeny. Všichni poznají, že každý Boží čin ve velkém sporu sledoval trvalé dobro Božího lidu i všech světů, které Bůh stvořil. "Kéž ti vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí." (Ž 145:10) Dějiny hříchu budou pro celou věčnost důkazem, že štěstí všech stvořených bytostí je spojeno s existencí Božího zákona. Při pohledu na všechny skutečnosti velkého sporu celý vesmír, jak věrný, tak i odbojný, jednohlasně zvolá: "Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů." (Zj 15:3)

Celý vesmír pozná, jak velkou obět přinesl Otec a Syn pro lidstvo. Nastala hodina, kdy Kristus zaujme své oprávněné místo a bude oslaven nad všechna panstva, mocnosti a všechna jména. Pro budoucí radost - aby totiž mohl

přivést k slávě mnoho synů - vytrpěl kříž a podstoupil pohanění. Jakkoli nepředstavitelně velká to byla bolest a hanba, radost a sláva je ještě větší. Kristus pohlédne na vykoupené, kteří budou proměněni k jeho obrazu; všechna srdce ponесou dokonalou pečeť Božího obrazu, všechny tváře budou zrcadlit podobu Krále. Uvidí v nich výsledek svého úsilí, a bude spokojen. Pak pronese hlasem, který uslyší shromážděné zástupy spravedlivých i bezbožných: "Pohleďte, tyto jsem vykoupil svou krví! Pro ně jsem trpěl, pro ně jsem zemřel, aby mohli být věčně se mnou." Od shromážděných kolem trůnu, oděných v bílá roucha, bude stoupat vzhůru chvalozpěv: "Hoden je Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení." (Zj 5:12)

Přestože satan musel uznat Boží spravedlnost a poklonit se před Kristovou svrchovaností, jeho povaha se nezměnila. Jako mohutný příboj v něm znovu vybuchne postoj vzpoury. V šílené zuřivosti se rozhodne, že se nevzdá. Nastává chvíle, kdy naposledy zoufale zaútočí proti Vládci nebes. Satan bude spěchat mezi své poddané a pokusí se v nich vyvolat stejnou zlobu, jaká je v něm, a podnítit je k okamžitému útoku. Ale tehdy už nikdo ze všech nespočetných milionů, které kdysi svedl do vzpoury, jeho vládu neuzná. Jeho moc končí. Bezbožní lidé budou nenávidět Boha stejně jako satan, bude jim však zřejmé, že jejich případ je beznadějný, že nad Bohem nemohou zvítězit. Poroste v nich však nenávisť proti satanu a lidem, kteří sloužili jako nástroje jeho klamu, a se zbesilostí démonů se obrátí proti nim.

Pán prohlásil: "Protože své srdce vydáváš za srdce božské, hle, přivedu na tebe cizí, kruté pronárody; na krásu tvé moudrosti vytasí své meče, znesvěti tvou skvělost. Spustí tě do jámy." "I skolím tě, ... cherube ochránce, vyhladím tě zprostředka ohnivých kamenů... Svrhnu tě k zemi, dám tě za podívanou králům... Způsobím, že z tvého středu vyšlehnou oheň a stráví tě, pohodím tě na zem jako popel před očima všech, kdo tě spatří... Staneš se odstrašujícím příkladem, zanikneš navěky." (Ez 28:6-8; 16-19)

"Každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně." "Hospodin je rozlícen na všechny pronárody, rozhořčen na všechny jejich zástupy. Zničí je jako klaté, vydá je na porážku." "Sešle na svévolníky déšť žhavého uhlí a hořící síry, jejich údělem se stane žhoucí víchr." (Iz 9:4; 34:2; Ž 11:6) Od Boha z nebe sestoupí oheň. Země

se otevře, ukáží se zbraně ukryté v jejích hlubinách. Z každé propasti vyšlehnou stravující plameny. I skály budou hořet. Přišel den hořící jako pec. Živly se rozplynou v požáru, země a všechno, co je na ní, bude spáleno (Mal 4:1; 2 Pt 3:10). Povrch země bude jako jediná roztavená hmota - obrovské vařící ohnivé moře. Bude to čas soudu a záhuby bezbožných - "den Hospodinovy pomsty, rok odplaty v soudní při Sijónu" (Iz 34:8).

Bezbožní dostanou odplatu na zemi (Př 11:31). Stanou se "strništěm a přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů" (Mal 4:1). Někteří zemřou v okamžiku, jiní budou trpět mnoho dnů. Všichni budou potrestáni "podle svých skutků". Protože vina za hříchy spravedlivých byla přenesena na satana, bude satan trpět nejen za svou vzpouru, ale za všechny hříchy, k jejichž spáchání svedl Boží lid. Jeho trest bude větší než trest těch, které podvedl. Satan bude trpět, i když už zahynou všichni, které přivedl k pádu. V očistných plamenech nakonec zahynou všichni, kdo se rozhodli pro zlo, kořen i ratolesti - satan je kořen, jeho následovníci ratolestmi. Trest za přestoupení zákona na ně dopadne v plné míře, požadavkům spravedlnosti bude učiněno zadost. Nebe i země při pohledu na to prohlásí, že Bůh je spravedlivý.

Satanovo dílo zkázy navždy skončí. Po šest tisíc let prováděl své záměry, naplňoval zemi bídou a působil zármutek v celém vesmíru. Celé stvoření bolestně sténalo jako rodička při porodu. Nyní však budou stvořené bytosti navždy zbaveny jeho přítomnosti a jeho pokušení. "V míru odpočala celá země, všechno zvučně plesá." (Iz 14:7) Z celého vesmíru bude znít volání chvály a vítězství. Bude znít "zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu", který bude volat: "Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš Všemohoucí." (Zj 19:6)

Zatímco zemi zachvátí ničivý oheň, budou vykoupení bezpečně ukryti ve Svatém městě. Nad lidmi, kteří měli podíl v prvním vzkříšení, nemá druhá smrt moci. Zatímco pro bezbožné je Bůh stravujícím ohněm, pro svůj lid je sluncem a štítem (Zj 20:6; Ž 84:12).

"Viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly." (Zj 21,1) Oheň, který stráví bezbožné, očistí zemi. Odstraní každou stopu prokletí. Nebude věčně planoucí peklo, které by vykoupeným připomínalo strašné následky hříchu.

Zůstane jediná připomínka: Náš Vykupitel navždy ponese stopy po svém ukřižování. Na jeho raněné hlavě, v jeho boku, na jeho rukou a nohou zůstanou jediné stopy krutého díla, které působí hřích. Prorok popsal Krista v jeho slávě takto: "Po straně má rohy, v nichž je skryta jeho síla." (Abk 3:4) Probodený bok, odkud vytékal proud krve, která smířila člověka s Bohem - tam je Spasitelova sláva, zde "je skryta jeho síla". "Mocný k spasení" je díky své výkupné oběti. Má moc vykonat spravedlnost nad všemi, kdo pohrdli Boží milostí. Stopy po jeho pokoření jsou jeho nejvyšší poctou. Po nekonečné věky budou rány Golgoty Krista chválit a hlásat jeho moc.

"Ty, věži stáda, návrší dcery sijónské, tobě připadne, k tobě se navrátí dřívější vladařství." (Mi 4:8) Tehdy nastane doba, kterou toužebně vyhlíželi praví věřící od chvíle, kdy plamenný meč vyhnal první lidský pár z ráje, doba "vykoupení těch, které si Bůh vydobyl" (Ef 1:14). Plán vykoupení vydobyl zpět zemi, kterou původně člověk dostal od Boha jako své království, ale kterou podvedený vydal do rukou satana, zemi tak dlouho ovládanou mocným nepřítelem. Vše, co hřích zničil, bude napraveno. "Toto praví Hospodin..., jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil, ten, jenž ji upevnil..., nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání." (Iz 45:18) Splnil se původní záměr, který Bůh sledoval při stvoření země - stane se věčným domovem vykoupených. "Spravedliví obdrží zemi a budou v ní bydlet navždy." (Ž 37:29)

Někteří lidé z obavy, aby si život vykoupených příliš nezahmotnili, všechny biblické zprávy o budoucím domově zduchovňují. Ježíš Kristus své učedníky ujistil, že odchází pro ně připravit příbytky v Otcově domě. Lidé, kteří přijímají učení Božího slova, mají určité informace o nebeských příbytcích. A přece "co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují" (1 K 2:9). Lidská řeč nedokáže popsat odměnu, která čeká spravedlivé. Pochopí ji jen lidé, kteří ji zakusí. Rozum smrtelného člověka nemůže pochopit slávu Božího ráje.

Bible označuje dědictví spasených slovem "vlast" (Žd 11:14-16). Nebeský Pastýř tam zavede své věrné k pramenům živých vod. Strom života bude každý měsíc dávat své ovoce a listí stromu bude sloužit pro zdraví národů. Budou tam věčně proudící toky, průzračné jako křišťál, a na jejich březích budou šumící stromy zastíňovat cesty, připravené pro Boží vykoupené. Rozsáhlé nížiny tam budou stoupat ke krásným pahorkům a Boží hory zdvihat

své majestátné vrcholky. V pokojných rovinách, při živých tocích najde Boží lid, který byl na světě tak dlouho poutníkem a cizincem, svůj domov.

"Můj lid bude sídlit na nivách pokoje, v bezpečných příbytcích, v klidných místech odpočinku." "Nikdy už nebude slýcháno o násilí ve tvé zemi, o zhoubě a zkáze na tvém území. Své hradby budeš nazývat 'Spása' a své brány 'Chvála'." "Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný... Co svými rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují." (Iz 32:18; 60:18; 65:21.22)

Tam "poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkveté kvítím." "Místo trní vyrosté cypřiš, místo plevelů vzejde myrta." "Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívá ... a malý hoch je bude vodit." "Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře," praví Pán. (Iz 35:1; 55:13; 11:6.9)

V nebeském prostředí nemůže existovat bolest. Nebude už slz, pohřebních průvodů, ani stopy po smutku. "A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." "Nikdo z obyvatel neřekne: 'Jsem nemocen.' Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost." (Zj 21:4; Iz 33:24)

Bude tam Nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové země, který je "nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha". "Jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál." "Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu." Pán prohlásil: "I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu." "Příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi." (Iz 62:3; Zj 21:11.24; Iz 65:19; Zj 21:3)

V Božím městě "nebude noci". Nikdo nebude potřebovat odpočinek, ani po něm nebude toužit. Nikoho neunaví konat Boží vůli a chválit jeho jméno. Budeme stále cítit svěžest jitra, které nikdy neskončí. "Nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem." (Zj 22:5) Sluneční svit bude nahrazen světlem, které nebude nepříjemně oslňovat, ale jasně zdaleka překoná polední světlo. Boží a Beránkova sláva naplní svaté

město neblednoucím světlem. Vykoupení budou žít ve slávě věčného dne bez slunce.

"Chrám jsem v něm nespátřil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek." (Zj 21:22) Boží lid bude mít přednost osobně se stýkat s Otcem a Synem. "Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance." (1 K 13:12) Zde na zemi vidíme podobu Boha jen jako odraženou v zrcadle - v přírodě a v Božím jednání s lidmi. Potom ho však uvidíme tváří v tvář, žádný závoj nebude zastírat náš pohled. Budeme stát v jeho přítomnosti a sledovat nádheru jeho tváře.

Tam budou vykoupení poznávat tak, "jak Bůh zná je". Láska a soucit, které Bůh vložil do lidského srdce, se tam projeví nejplněji a nejušlechtileji. Čisté společenství se svatými bytostmi, harmonický společenský život se vznešenými anděly i těmi, kdo byli ve všech dobách Bohu věrni, kdo vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově, svatá pouta, která spojují "každý nebeský i pozemský rod" (Ef 3:15) - to všechno bude přispívat ke štěstí vykoupených.

Lidé obdaření nesmrtelností tam budou nadšeně studovat divy stvořitelské moci a tajemství zachraňující lásky. Nebude tam krutý nepřítel, který by je sváděl, aby zapomněli na Boha. Každá vloha se bude rozvíjet a každá schopnost zdokonalovat. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možno realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejvznešenější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možno zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové pravdy, které bude možno odhalovat, a nové úkoly, které budou rozvíjet síly mysli, duše i těla.

Boží vykoupení budou moci volně studovat všechny poklady vesmíru. Neomezení smrtelností a únavou poletí na vzdálené světy, které trpěly pohledem na lidskou bídu a které jášaly štěstím při zprávě o každém vykoupeném člověku. S nevyšlovnou radostí se děti země připojí k radosti a moudrosti nepadlých bytostí. Budou mít přístup k vědění a poznání nashromážděnému za věky studia o Boží stvořitelské moci. Nezkresleně budou pozorovat slávu stvoření - slunce, hvězdy a hvězdné systémy - , jak všechny ve stanoveném řádu krouží kolem Božího trůnu. Každá věc, od

nejmenší po největší, nese jméno Stvořitele a všechno ukazuje bohatství jeho moci.

Léta věčnosti, jak poplynou, budou přinášet stále bohatší a stále slavnější poznání Boha a Ježíše Krista. Jak se bude rozšiřovat poznání, poroste láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat jeho charakter. Když jim Pán Ježíš bude postupně odhalovat bohatství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, budou srdce vykoupených projevovat ještě větší lásku a s ještě větší radostí uchopí zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalo zpěvu.

"A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: 'Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!'" (Zj 5:13)

Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.

Kristovo utrpení

Pohleďte na Božího Beránka, který přišel odejmout hřích světa.

Díky čemu má Kristův kříž takovou moc změnit pyšného hříšníka v pokorného a mírného kajícíka?

V tomto malém svazku jste zváni k rozjímání nad utrpením Krista a uvědomění toho, že každý jeho čin přivádí na zřetel jeho velkou lásku, která vám na oplátku pomůže uvědomit si vaši velkou potřebu. Jen odhalení tak hluboké lásky, jaká byla projevena Kristem na kříži, může v člověku vyvolat povědomí o jeho přirozeném sobectví, které jej vede ke zničení. Nechtě se tedy podívat na Spasitele a naleznete v něm toho, který ve své lásce dal vše, co jen mohl dát, za záchranu vaší duše.